

NIEUWE AVONTUREN

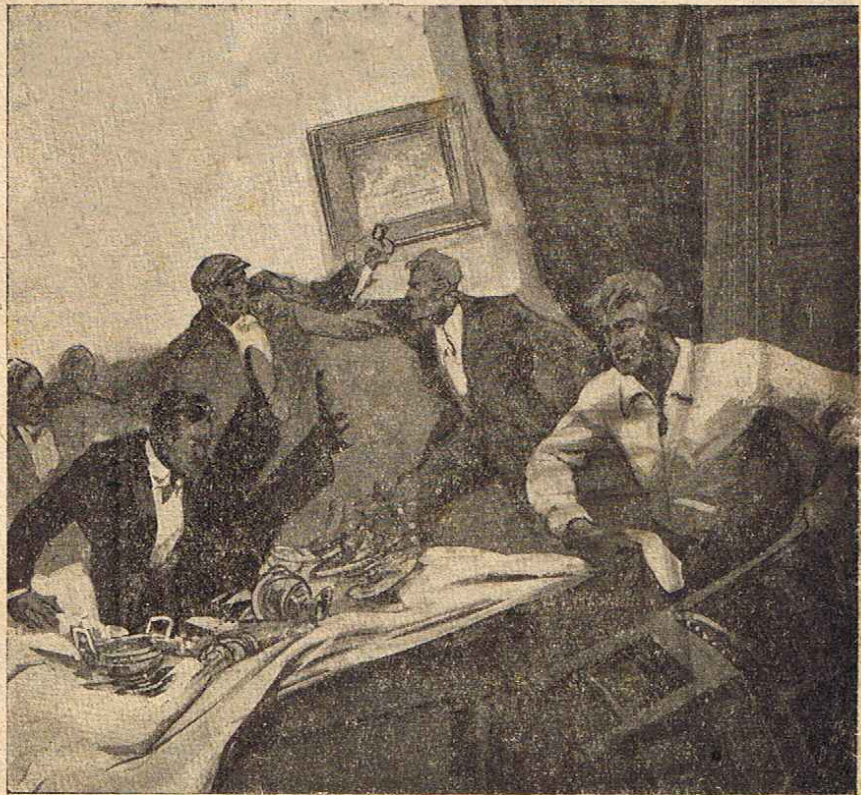
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Duivel in de Vrouw

Nr 2145

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

De Duivel in de Vrouw

HOOFDSTUK I

ONVEILIG NEW YORK

Reeds enige weken verkeerden de bewoners van New York in grote ongerustheid.

En daartoe bestond wel aanleiding, want sedert enige tijd was het aantal misdaden van zeer ernstige aard op waarlijk schrikwekkende wijze toegenomen

en het liet zich volstrekt niet aanzien, dat er spoedig een einde zou komen aan deze « golf van criminaliteit », zoals men het reeds was gaan noemen.

De bladen bevatten bijna iedere dag relazen van berovingen, meestal gepaard gaande met zwaar lichamelijk letsel, ja,

In vele gevallen met moord en doodslag.

Men had hier ongetwijfeld te doen met een herhaling op grote schaal van de overvallen te Parijs, waarbij Bonnot en Garnier, Dieudonné en anderen een grote rol vervulden en die destijds de gehele Franse hoofdstad in rep en roer brachten.

Er was echter een verschil: te Parijs hoorde men gelukkig weinig of niets meer van dergelijke aanrandingen, nadat de moordenaarsbende na een geregeld beleg was uitgerooid, terwijl te New York deze soort misdaden hun gang gingen, zonder dat de politie bij machte scheen te zijn er een einde aan te maken.

En het ergste was misschien wel, dat het niet alleen het grauw was, dat zich schuldig maakte aan deze misdaden; helaas, bleken enige personen uit de beste kringen een levendig aandeel te hebben gehad en nog steeds te hebben, zelfs aan de afschuwelijkste misdaden.

Reeds hadden juweliërs en bankiers verlof gekregen om hun personeel van wapens te voorzien en de meesten hadden deze toestemming niet eens afgewacht, maar hadden op een goed zichtbare plaats in hun winkel of kantoor, onder het bereik van de hand, als zij achter de toonbank stonden, een of meer revolvers opgehangen.

Niettemin werd in New York de onveiligheid steeds groter.

De echtgenote van een bekend geneesheer, die zich met een taxi naar een soiree begaf, werd onderweg door bandieten in een tamelijk stille wijk uit het voertuig gesleept en daar van haar juwelen beroofd, terwijl de chauffeur uit vrees, of omdat hij in het complot was, werkeloos toekeek.

Die dag was het nog slechts een week geleden, sedert het lijk van een rijke ingenieur, James Campell, werd gevonden in een straat in de onmiddellijke omgeving van Riverside Drive, een der deftigste straten van New York met tal van grote, fraaie millionairshuizen.

Twee van zijn intieme vrienden verklaarden later, dat de ongelukkige hen die avond met zijn auto had thuis gebracht; van die auto echter, en van alles, wat Campbell aan voorwerpen van waarde bij zich had gehad, werd geen spoor terug gevonden. De bandieten hadden zich van de wagen meester gemaakt.

Maar hiermede was het lijstje van misdaden nog niet lang gesloten.

En wel mocht de correspondent van de Times te New York aan zijn blad melden, dat het honderd dertig jaar geleden onder de Indianen en de wilde dieren op Manhattan Eiland heel wat veiliger was, dan thans op diezelfde plek, waar nu de stad New York was gebouwd.

Het toppunt van onbeschaamdheid op het gebied van berovingen werd wel bereikt, toen vier personen, twee echt)paren, in het befaamde Astor-Hotel beroofd werden, toen zij bezig waren, zich te kleden voor het diner.

Het Astor-Hotel was een van de grootste hotels der wereld en ligt op een der drukste punten van New York.

De beroving had plaats door drie gemaskerde personen, die met revolvers gewapend waren en waarvan er twee de dodelijk ontstelde gasten met hun revolvers in bedwang hielden, terwijl de derde hen snel en handig fouilleerde, en hen beroofde van alles, wat maar waarde had.

Weliswaar kon een van de bandieten door een list van een der beroofde gasten, die op een onbewaakt ogenblik zijn schoen uit het raam wist te werpen en daardoor de opmerkzaamheid van een agent van politie trok, overweldigd worden, maar de anderen konden met de buit ontkomen.

De politie deed alles wat zij kon, tenminste zo verzekerde de hoofdcommissaris, om het toenemend euvel der criminaliteit te bestrijden. Het effectief van het politiecorps, dat voor iedere dag beschikbaar moest zijn, werd met zes honderd man verhoogd en rechercheurs

doorkruisten de stad dag en nacht in hun auto's.

De gehele politiereserve, dat zijn de manschappen, die eigenlijk nog maar in opleiding zijn en nog geen straatdienst hadden verricht, werden gemobiliseerd.

Er werden tachtig nieuwe motorrijwielen met zijspanwagens besteld en deze zouden op strategische punten van de stad geposteerd worden, dat wil zeggen op drukke kruispunten en verder in de meer afgelegen, stille wijken, die vooral veel van de bandieten te leiden hadden.

Tenslotte kregen de agenten van politie bevel alle auto's aan te houden en te doorzoeken, waaromtrent men ook slechts de minste verdenking koesterde.

Deze maatregelen waren reeds sedert enige dagen van kracht, maar het kwam de New Yorkers niet voor, alsof zij veel uitwerking hadden; het aantal berovingen en moorden nam tenminste niet merkbaar af.

Tot degenen, die met grote belangstelling kennis namen van deze staat van zaken, waarschijnlijk echter om een geheel andere reden dan het grote publiek en de politie, behoorden John Raffles, de Gentlemen-Inbreker, en zijn trouwe vriend Charles Brand, die sedert enige dagen te New York vertoefden als gevolg van een reeks avonturen, die hen tot over de Oceaan had gebracht, waarheen de snelle vliegtuigmachine van de Grote Onbekende, de geheimzinnige Duivel der Lucht, hen gevoerd had.

Het toeval wilde, dat John Raffles, Charles Brand en de chauffeur James Henderson, natuurlijk onder andere namen, gelogeerd hadden in hetzelfde Astor Hotel, waar toen enige dagen tevoren de berovingen hadden plaats gehad, waarvan hierboven is melding gemaakt.

Thans echter bewoonden zij een kleiner hotel, niet ver van de haven en gaven zich uit voor agenten van een Canadese firma.

Raffles had met zijn beide onafscheidelijke metgezellen slechts weinige dagen tevoren een avontuur beleefd, hetgeen menig ander zou hebben genoopt, hals over kop de aftocht te blazen en naar een veiliger oord uit te wijken, maar Raffles behoorde niet tot die lieden. Hij had zich in het hoofd gezet, het misdadigerswezen van New York zo mogelijk geheel te doorgronden en hij wilde dat doel bereiken.

Ja, hij had al zelfs kennis gemaakt met het beroemde « meisje met de madonna-ogen », waarvan de bladen juist in die tijd vol stonden, de negentienjarige, schone aanvoerster van een gevaarlijke misdadigersbende, en die kennismaking was voor deze jonge dame in de hoogste mate onaangenaam en onvoordelig geweest.

Zij had haar ongeveer honderd vijftig duizend dollar gekost, welke zij aan Raffles verloren had, op een wijze, die in het verdere verloop van dit verhaal wel duidelijk zal worden.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag toen Raffles en Charles Brand, zijn vertrouwde vriend en secretaris, gezeten waren in de conversatiezaal van het hotel, waar zij juist de vorige avond kamers hadden besproken.

Zij hadden de bladen met aandacht doorgelezen en kennis genomen van een vijftal berovingen in één enkele nacht, en alleen te New York, waarvan tweeder slachtoffers het leven hadden gelaten.

Raffles staarde door het grote raam naar het druk verkeer op straat en zijn grote grijze ogen hadden een onbestemde uitdrukking, waarop Brand vroeg:

— Hoe denk je de strijd hier voort te zetten ?

— Heel eenvoudig. Wij zullen ons aanmelden als aspiranten, om onder het geboefde te worden opgenomen. Op die wijze zullen wij zeker op de beste manier op de hoogte komen van hun manier van werken.

— Het mag de beste wijze zijn, Edward, doch ook de gevaarlijkste, riep Brand uit. Ik zou mij net zo lief in een leeuwenkuil wagen.

— Natuurlijk is er enig risico aan de zaak verbonden, hernam Raffles kalm. Maar dat moeten wij er voor over hebben. De jacht op krokodillen is óók niet zonder gevaar.

— En denk je dat het zo gemakkelijk gaan zal, om met die bende in aanraking te komen? Verondersteld natuurlijk dat die bestaat en dat al die misdadigers niet individueel, als het ware voor eigen rekening werken.

— Dat zal niet zo moeilijk zijn. Wij hebben ons slechts voor te doen als louche individuen, wij zullen veel in de Chinezenwijk, in Brooklyn en in niet al

te selecte nachtclubs vertoeven en daar zullen wij wel in aanraking komen met onze toekomstige collega's.

Brand zweeg even en hernam toen:

— Een ding wenste ik wel, en dat is, dat je met die drie andere bandieten ook het meisje met de madonna-ogen in handen van de politie had overgeleverd.

— Het was een vrouw, Charles, een meisje, een kind nog bijna.

— Het is mogelijk, maar dan was het een heel gevaarlijk kind. Ik weet niet wat het is, maar ik heb een vaag vermoeden, dat het lieve kind het ons, zo lang wij in New York zijn, heel lastig zal kunnen maken.

De naaste toekomst zou reeds aantonen, dat deze vrees van de jonge man maar al te zeer gegrond was.....

HOOFDSTUK II

ONDER HET GEBOEFTE

Het was een van de beginselen van John Raffles, zijn plannen aanstonds ten uitvoer te brengen, zonder tijd verloren te laten gaan.

En zo nam hij dan ook dadelijk maatregelen om te volbrengen, wat hij zich had voorgenomen.

Hij begon met in zijn hotel voor zich en zijn beide metgezellen een week vooruit te betalen en last te geven, dat men al die tijd zijn kamers voor hem moest aanhouden, daar het hem onmogelijk was, met juistheid de dag te bepalen, waarop hij binnen die tijd zou terugkeren.

Deze maatregel was wel nodig, want juist in die tijd heerste er in New York een zeer druk vreemdelingenverkeer. De grote bagage bleef in de vertrekken achter en Raffles, Charles Brand en James Henderson, verlieten de avond van diezelfde dag het hotel, ieder een klein valies dragend, en.....zonder een vaste bestemming.

Zij begaven zich met een autobus naar de andere oever der East-river en toen het geheel duister was geworden, volgden zij de kade gedurende enige tijd, totdat zij een stil plekje hadden bereikt,

nabij de reusachtige boog van een der bruggen, welke New York met Brooklyn verbinden.

Het was hier pikdonker en Raffles overtuigde zich deugdelijk, dat er zich niemand in de nabijheid bevond. Daarop werden de valiezen geopend en de drie mannen begonnen zich snel te verkleden met behulp van de kleren, die zich daar in bevonden. Zij maakten van hun eigen kleren een pakje en deze werden met de valiezen in het binnenste van de ijzeren pijlerconstructie van de brug, waarbij Brand een proefje kon afleggen van zijn klimtalenten, verstopt. Wanneer het nodig was, zouden zij deze kleren later daar weer kunnen terug vinden.

En daar stonden de drie mannen nu met heel armoedige kleding aan, die hen het uiterlijk gaven van berooide gelukszoekers, lieden, die in New York gestrand waren en niet goed wisten, wat zij nu moesten aanvangen in die reuze-stad met haar tienduizenden werklozen.

Het was bijna middernacht, toen de drie mannen weer van onder de brug te voorschijn kwamen, de kade enige tijd volgden en daarop een der vele trappen

beklommen, die hen weer naar de eigenlijke kade zouden brengen.

Zij bevonden zich hier in het hartje van een volksbuurt en tevens in een wijk, waar ontucht en misdaad welig tierden. Overal waren ordinaire tingeltangels nog geopend, met een grote, van rode glazen voorziene lantaarn boven de deur. Uit vele kroegen klonk het geluid van een harmonica, een draaiorgel, een banjo, of een luid aangezette radio, vaak overstemd door dronkemansgezang, en ook waren er nog een aantal kleine volksbioscopen geopend, waarvan enige het de gehele nacht zouden blijven.

De straten waren voor het overige donker en vuil, van een troosteloze rechtheid, als de straten in een interneringskamp. Maar men vond er ook veel nauwe sloppen, waar men het maar zelden waagde alleen binnen te treden, zwart en dreigend.

Hier was het dat de drie mannen hun rondgang begonnen.

Zij traden al spoedig een bar binnen, een van die gelegenheden, waar men meestal staande zijn consumptie gebruikt en waar het bier al even ellendig is als de whisky: alleen genietbaar voor mensen, wier gehemelte reeds is afgestompt, of die het geld voor iets beters niet te missen hebben.

De drie mannen drongen tot dicht bij de tapkast door en moesten zich daarom een weg banen door de talrijke aanwezigen, waarvan verreweg de meesten een allesbehalve gunstig uiterlijk hadden, hetgeen aan Raffles een tevreden alleenspraak ontlokte:

— Ik geloof dat we hier aan het goede adres zijn. Als deze gelagkamer, wat de gasten betreft, er niet uitziet als de binnenplaats van Sing Sing, dan wil ik aanstonds, zonder iets te hebben verricht, naar Londen terugkeren.

Inderdaad vertoonden de meeste gezichten de onmiskenbare sporen van een leven vol uitspattingen en misdaad: lage voorhoofden, loerende blikken, diep ingezonken ogen en ook blauwe, of dicht-

gestompte ogen, behouden uit een vuistgevecht.

De meesten dier mannen, er waren slechts twee of drie vrouwen in de gelagkamer, droegen armzalige kleren, maar er waren er enige bij van wie men, naar het uiterlijk te oordelen, zeker niet verwacht zou hebben, dat zij zich in deze omgeving zouden bevinden.

Het binnenkomen van de drie mannen had dadelijk veel aandacht getrokken en dat was voornamelijk te danken aan Henderson, die met het hoofd en schouders boven allen uitstak.

De drie mannen speelden hun rol voortreffelijk en hun gelaat vertoonde de sporen van moedeloosheid, wrok en lichamelijke vermoeienis, toen zij de tapkast eindelijk bereikt hadden, waar Raffles met een schorre stem drie glazen whisky puur bestelde, welke de waard, een afzichtelijk smerige Pool, hen over het natte zink toeschoof.

Het duurde niet lang, of er kwamen enige kerels naar hen toe en een hunner richtte het woord tot Raffles en vroeg:

— Arbeiders, maat ?

— Geweest, bromde Raffles, terwijl hij in een enkele teug de inhoud van het glas naar binnen wierp, zonder zelfs met de ogen te knippen.

— Werkloos ?

— Zoals je zegt.

— Van hier ?

— Neen, uit Chicago gekomen. Daar is het vet van de ketel, maar hier is het al niet veel beter, naar ik merk. Mijn centen raken op, die van mijn kamerasden ook, wij weten niet, wat er van komen moet.

— O, hier in New York kun je ook zonder werk aan de kost komen.

— Hoe bedoel je dat ? vroeg Raffles.

— Nou, dat moest je zelf wel begrijpen, antwoordde de ander, de vierkante schouders optrekkend.

— Geef je er eentje weg ?

— Ik zou het graag doen als ik het te missen had, antwoordde Raffles, maar ik ben bang dat we niet eens geld genoeg

hebben om vannacht in een logement te kunnen slapen.

— Nu, daar zal wel een mouw aan te passen zijn, hernam de man. Drink er maar eentje van mij. Ik heb een goede dag gehad.

Raffles dacht er niet aan, de man voor het hoofd te stoten door een weigering, en haastig schoof de waard drie nieuwe glazen met het vocht aan voor Raffles en zijn metgezellen en een voor de man, die tracteerde.

Deze wipte de inhoud van zijn glas naar binnen, keek Raffles daarbij scherp aan en zei :

— Op je gezondheid, maat, en ik hoop, dat het je hier beter mag gaan dan in Chicago.

— Daar ziet het niet naar uit ! Het is om met je kop tegen de muur te lopen !

— Vóór je dat doet, kun je eerst nog wel wat anders proberen ! Je ziet er helemaal niet naar uit als een man, die bij de pakken gaat neerzitten ! En je kamraden evenmin ! Je hebt er een mannetjesputter bij ; zeker een grondwerker ?

— Ja, dat is hij geweest ! Wij zijn ook in het bouwvak en wij hebben niets te doen ! Zij hebben de lonen ook nog verlaagd, die dieven van aannemers ! Ik wou dat ik er een paar hier had, meer zeg ik niet !

— Zo, zo, ben je van die kracht ! Ja, dat wist ik immers wel ! Je doet beter, de tanden op elkaar te zetten, neem er dan nog maar een voor mijn rekening.

Weer werden de glazen gevuld en het gesprek werd hervat.

En binnen enkele minuten wist Raffles op een haar na, wat voor vlees hij in de kuip had.

De man, die zo gul met rondjes om-sprong, was zonder enige twijfel een misdadiger en zeer waarschijnlijk een ronselaar, een man wiens zaak het was, werklozen, die daarvoor geschikt leken, over te halen, in de gelederen der misdadigers te treden.

Zijn oog was aanstonds op Henderson gevallen en hij had blijkbaar dadelijk begrepen, welk nut zijn bende zou kunnen trekken uit die man met zijn geweldige schouders, die wel een geheel huis scheen te kunnen vertillen.

Ook het sombere, energieke gelaat van Raffles had hem aanstonds op het denkbeeld gebracht, dat hij te doen had met een man, die voor niets zou terugdeinzen, ook niet voor het grootste gevaar.

Maar Raffles wachtte er zich wel voor, zich bloot te geven. Hij hield zich, alsof hij zich pas langzamerhand gewonnen gaf en bezweek voor de verleidelijke voorstellen van de man, die verklaard had Stef Penalty te heten, waarschijnlijk een bijnaam, die hij te danken had aan de menigvuldige straffen, welke hij tijdens zijn misdadigersbestaan reeds had moeten ondergaan.

Wat zijn beide metgezellen betreft, zij hadden bijna voortdurend gezwegen en slechts nu en dan met het hoofd geknikt of een korte opmerking gemaakt, welke Stef Penalty, als hij dit verkoos, als een bevestiging van zijn woorden kon opvatten.

Het duurde dan ook niet lang, of Raffles had de toezegging gedaan, dat hij zich zou vervoegen bij de chef van zijn nieuwe vriend, Black Hugh geheten, en dat hij Stef naar deze man zou vergezellen met zijn beide makkers en dat nog diezelfde nacht.

Op deze wijze liet de sluwe bandiet doorschemeren, zouden de drie mannen zich ook kunnen verzekeren van logies voor de nacht, terwijl zij anders zeer waarschijnlijk onder de blote hemel zouden moeten slapen, want alle tehuizen, ook die van het Leger des Heils, waren tot de laatste plaats bezet en er viel niet aan te denken, zich een plaatsje te verwerven in een van de kleine logementen van de haven, want ook deze waren van de kelder tot de zolder bezet, wegens het zeer grote aantal schepen, dat zich op het ogenblik in de haven bevond. Behal-

ve grote aantallen emigranten, arriveerden bijna dagelijks een contingent soldaten, veteranen, wier diensttijd om was en gedemobiliseerd zouden worden. Velen hunner twijfelden er aan een baan te zullen vinden en zodra hun spaarpenningen waren opgeteerd, hetgeen in een land als Amerika hoogstens enige maanden duurde, zouden zij voor het merendeel in landloperij en bedelarij vervallen, om over erger nog niet te spreken.

Raffles wist dit alles even goed als Stef Penalty zelf en bromde dan ook dat het hem en zijn beide makkers genoeg zouden doen, wanneer er een nachtverblijf voor hen werd verschaft.

En zo verlieten dan de vier mannen na enige ogenblikken de kroeg van de Pool, Waszinsky heette de man, en aanstonds richtte Stef zijn schreden weer naar de kade.

Hij scheen hier de weg uitstekend te kennen en Raffles gaf goed acht op de richting, welke zij thans insloegen en prentte zich de namen der straten, welke gevolgd werden, goed in.

Na een wandeling van ongeveer een half uur bereikte het viertal een groot terrein, in alle richtingen doorkruist met spoorstaven en waarop zich hier en daar reusachtige locomotiefloodsen, werkloodsen, goederenbewaarplaatsen en andere gebouwen bevonden.

Hij liep gedurende enige tijd langs de houten schutting, die voor een deel het terrein omgaf, stond eensklaps stil en duwde een paar vermoldde planken, die slechts aan één kant met de verroeste spijkers in de posten bevestigd bleken te zijn weg, zodat er een gat ontstond, groot genoeg om zelfs Henderson doorgang te verlenen.

— Vlug door de schutting, maats, voor een « cop » komt (deze naam wordt door het volk aan de New Yorkse politie agenten gegeven) opdagen.

Hijzelf was reeds door de opening gestapt, die zich ongeveer een halve meter boven de grond bevond en de drie anderen volgden snel zijn voorbeeld. Zodra zij op het emplacement waren, duwde

Penalty de planken weer op hun vorige plaats en nu viel het niet te bespeuren dat daar zoeven vier mannen doorheen waren gegaan.

Na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, gedurende welke tijd de vier mannen geen levende ziel op het terrein zagen, hield Stef eensklaps stil.

Zij waren thans een rij zeer oude en buiten gebruik gestelde goederenwagens genaderd, die op een dood spoor waren gereden en blijkbaar voor afbraak bestemd waren.

Wel veertig van deze wagens stonden er naast elkander.

Stef begon de rij af te lopen en stond eindelijk stil, na alle wagens te hebben geteld, voor de negentiende goederenwagen, die er waarschijnlijk overdag het beste zou hebben uitgezien.

In ieder geval scheen de schuifdeur goed gesloten te zijn en de wagen zelf stond nog recht op de assen.

Hij keek even naar het half uitgewiste serienummer, dat oorspronkelijk met witte letters even boven de treeplank op de wagens geschilderd was en bromde toen zacht :

— Wij zijn terecht en ze hebben ons al in de gaten ook.

Waaruit dit laatste moest blijken, was niet zeer duidelijk, want er was in deze tastbare duisternis niets anders te zien dan een donkere massa, die voor Raffles en zijn metgezellen volstrekt niet verschilde van de voorafgaande of de volgende.

Maar het scherpe geoefend oog van Stef, die hier voortreffelijk thuis scheen te zijn, had gezien, hoe er in de wand van de wagen een kier ontstond en hij wist dat deze kier niet door de wind veroorzaakt werd, maar door mensenheden.

— Ik ben het, Stef, ik breng vrienden mee.

— Het wachtwoord.

— Bloed en goud.

— Wie zijn het die je bij hebt ? Kun je hen vertrouwen ?

— Dat geloof ik wel. Is de baas er ?

— Ja. Hij is er. Kom maar gauw binnen, dan kunnen wij weer licht maken.

Er werd een zacht schuivend geluid hoorbaar, veroorzaakt door het rollen van de grote schuifdeuren over de ijzeren richel.

Penalty stapte op de treeplank, na zijn drie nieuwe vrienden te hebben gewenkt, en een ogenblik later stonden allen in het inwendige van een grote goederenwagen.

De deur werd zacht weer gesloten en een seconde later werd het binnenste van de wagen helder verlicht door een zestal zaklantaarns, die tegelijkertijd ontgloeiden.

Bij dit licht zagen Raffles en zijn beide metgezellen, dat zij zich in gezelschap bevonden van een twintigtal kerels, die het zich in de wagen zo gemakkelijk mogelijk hadden gemaakt. Er stonden een paar tabouretten en langs een der wanden, waarbij echter ruimte voor de deur was gelaten, waren banken aangebracht.

Niet ver van een der smalle einden stond een tafeltje, met een gebloemd katoenen tafelkleed bedekt, zoals men ze wel in buiten-restaurants aantreft, en daar achter was een stoel geplaatst voor Black Hugh, die zijn naam met ere droeg, want hij was zo zwart als de nacht.

Zijn haar had de kleur van ravenvleugels, zijn ogen waren gitzwart, zijn wenkbrauwen, oogharen en kleine snor, kortom alles wat aan de mens zwart kan zijn, was het bij Black Hugh in een mate, die de verwondering opwekte van Raffles.

Toch was de man zeker geen Italiaan, waarschijnlijk eerder een afstammeling van een Indiaan, hetgeen was af te leiden uit de vorm van zijn schedel, zijn grote kromme neus en zijn enigszins uitspringende jukbeenderen.

Black Hugh kon ongeveer vier en dertig jaar oud zijn ; hij was een zeer gespierd man met lenige, katachtige bewegingen.

Wat de overige van het gezelschap betreft, Raffles had met een oogwenk gezien, dat hij te doen had met het uitschot der maatschappij, schuim in de ergste betekenis van het woord, paria's en misdadigers van aanleg en geboorte en op allen was het stempel van hun leven maar al te duidelijk van hun geelaatstrekken af te lezen.

Maar niet naar hen in de eerste plaats keek Raffles.

Zijn blikken hadden zich bijna aanstonds gericht op een jong meisje, dat in de eerste rijen der handieten zat, dicht bij het tafeltje, waarachter Black Hugh, de aanvoerder, de schaar beheerste.

Hij herkende haar onmiddellijk. Het was het meisje met de madonna-ogen.

Het was Elise Maydrift, die hij, door Brand en Henderson geholpen, slechts weinige dagen geleden onder geheel ander omstandigheden een poets had gebakken, die haar waarschijnlijk nog zeer lang zou heugen.

Raffles had bij die gelegenheid de rol gespeeld van een schatrijke oorlogswinstmaker uit Philadelphia, daar hij wist, dat het een der trucs van de slimme misdadigster was, zich als kamermeisje, of kamenier voor te doen, en op deze wijze de inrichting van het huis van haar meesters te leren kennen en, als de gelegenheid zich aanbood, des nachts de deur te openen voor haar medeplichtigen, die dan hun slag konden slaan.

Zij had ditzelfde ook gedaan bij « Mijnheer Potter uit Philadelphia », maar mijnheer Potter was op zijn qui vive geweest.

Raffles was haar en hare metgezellen des nachts nagegaan, drong in het huis door, waarheen zij de buit hadden ge-

bracht en nam haar ruim honderd vijftig duizend dollar in goud, zilver, juwelen en bankpapier af, terwijl hij haar tevens spottend mededeelde, dat alles, wat zij van hem meegenomen had, van de juwelen tot het bankpapier toe, vervalst was.

En daar stond nu het meisje met de madonna-ogen, en keek de drie mannen,

die zoeven waren binnengetreden, nieuwsgierig en onderzoekend aan.

Herkende zij hen ?

Het was weinig waarschijnlijk, anders zou zij niet gearzeld hebben, onmiddellijk haar vrienden te waarschuwen en dan zou het lot van de stoutmoedige avonturier en zijn beide helpers niet twijfelachtig geweest zijn.

HOOFDSTUK III

DE KENNISMAKING

Een ogenblik was het stil in de wagon, waaruit nu geen enkel lichtstraaltje naar buiten kon dringen, want de bandieten hadden alle naden zorgvuldig met werk dichtgemaakt, alsof het de naden van een schip waren, hetgeen intussen ten gevolge had, dat de lucht daarbinnen verre van fris was, met een resultaat, dat er niet beter op werd, door dat minstens de helft van de mannen een pijp of sigaar rookte.

Blach Hugh was halverwege van zijn stoel opgestaan met een onwillekeurige beweging naar zijn revolvertas, en toen klonk zijn stem, een rauw, hees keelgeluid op bevelende toon :

— Komt eens dicht bij, mannen.

Niet zonder enige moeite haanden de drie mannen zich een weg door de vergadering, en nu stonden zij stil voor het tafeltje met zijn gebloemd kleedje er over, dat wel wat heel zonderlijk afstak bij de omgeving.

Op geen drie passen afstand stond Elise Maydrift, die geen oog van hen awendde, met haar fijn, onschuldig gezichtje, onberispelijk ovaal, haar prachtige blauwe ogen, die haar bijnaam verschaft hadden, en haar weelde van dik blond haar.

Ook Henderson en Brand hadden haar natuurlijk onmiddellijk herkend, maar zij wachtten er zich wel voor, dit door een uitroep of een gebaar van verrassing te verraden.

Black Hugh keek hen een ogenblik onderzoekend en zwijgend aan, en wendde zich toen tot Stef Penalty, die naar voren was gedrongen, met de vraag :

— Hoe ben je aan hen gekomen ?

— Ontmoet in de bar van Waszinsky, chef, antwoordde Stef.

— Hoe kwam je er toe, om hen zo maar hier te brengen ? Heb je je overtuigd, dat het geen politieespionnen zijn ?

— Daar zien ze nog al naar uit, zei Stef schouderophalend.

— Nonsens, de politie bedient zich tegenwoordig van allerlei slag mensen, brievenbestellers en busconducteurs, kaaiwerkers en electriciens.

— Ze komen uit Chicago, hernam Stef, maar nu toch iets minder zelfbewust.

— Dat kan iedereen wel zeggen, riep Black Hugh uit.

— Maak het dan maar zelf uit, bromde Stef.

— Je hebt me zelf gezegd, dat je mannetjes nodig had ; ik sloof me uit en breng je er hier drie.

Black Hugh keek de drie mannen achtereenvolgens scherp aan, en tenslotte bleef zijn blik rusten op de gestalte van Henderson, die ver boven alle anderen uitstak, ofschoon er onder de bandieten kerels als bomen waren. Ook hij besepte wel, dat een reus als deze, die blijkbaar over een ongewone lichaamskracht beschikte, voor de bende der Raven een grote aanwinst zou kunnen zijn.

En daarom verzocht hij Raffles nogmaals het verhaal van zijn wedervaren te doen, en vooral niets over te slaan.

Nu had Raffles, onder meer goede hoedanigheden, een uitstekend geheugen, en hij deed dus, zonder zich een enkele maal te verspreken, nogmaals het verhaal, dat hij zoeven in de bar reeds aan Stef had opgedist.

— Je zoudt dus bij ons willen komen?

— Ik moet wel, ik kan niet anders, ik moet toch eten. Als ze mij geen werk geven, des te erger voor de anderen; het hemd is nader dan de rok.

— Maar je metgezellen, spreek je ook namens hen?

— Zij zijn het volkomen met mij eens, niet waar, mannen?

Henderson en Brand knikten zwijgend met duistere gezichten, nog altijd prachtig in hun rol.

— Ben je al eens met de Justitie in aanraking geweest?

— Een paar malen.

— Waarom?

— O, het had niets om het lijf; een paar gevallen van dronkenschap en een geval van mishandeling; ik had mijn werkbaas op zijn gezicht geslagen, omdat hij mij een valse dollar in mijn handen wilde stoppen.

— Welzo en je makkers?

— De kleine heeft gezeten wegens handel in blanke slavinnen; dat is alles. Die grote vent heeft in een twist drie van zijn tegenstanders zo lelijk toegetakeld, dat zij nog altijd in beugels lopen, ofschoon het al vier jaar geleden is; het grapje kostte hem twee jaar brommen.

Raffles merkte aanstonds, dat hetgeen hij daar gezegd had, in dit eigenaardige milieu als een voortreffelijke aanbeveling gold.

Het gelaat van Black Hugh was merkbaar opgeklaard.

— Wel eens aan een inbraak deelgenomen? vroeg hij verder.

— Kan het mij geen kwaad doen, als ik er over praat?

— Je bent hier zo veilig als je maar verlangen kunt. Verraders zijn er niet onder ons, riep Stef uit.

— Nu dan, ik heb in die zin wel eens geholpen bij zo'n werkje, dat ik lopers maakte, valse sleutels en zo meer; ik ben in mijn tijd een eerst klasse slotenmaker geweest. En ik geloof te mogen zeggen, dat er maar heel weinig sloten zijn, die tegen mijn vingervlugheid bestand zijn.

— Dat kunnen we dadelijk onderzoeken, riep eensklaps het meisje met de madonna-ogen uit.

— Wat bedoel je, Canny? vroeg de chef.

— Wij hebben hier immers juist een slot met een stuk van de deur er nog aan, dat wij hebben moeten uitzagen, omdat het zo lastig was open te krijgen. Geef het hem om het open te maken. Hij mag er natuurlijk lopers bij gebruiken.

Het slot werd voor Raffles op de kleine tafel neergelegd, en een der aanwezigen kwam met een bos lopers aandragen. Raffles nam het slot op, bekeek het met grote aandacht, onderzocht toen de bos lopers en zei:

— Die collectie lopers is op zich zelf niet kwaad, maar zij is niet compleet! Het is geen wonder, dat je daarmee dit slot niet open hebt kunnen krijgen. Heeft iemand een horlogemakersvijltje bij zich?

— Hier heb je er drie, een vierkante, een plat-ronde, en een rattenstaart! werd er achter uit de wagen geroepen, en een der bandieten wierp Raffles, over de hoofden der anderen heen, een drietal tot een bundeltje bijeengebonden sleutelvijltjes toe.

Raffles maakte ze los, koos een van de lopers uit, bekeek nog eens het slot, en vjilde de loper met een paar streken tot de gewenste vorm.

Hierop bracht hij de loper in de opening van het slot, tastte er even mee rond, en met een metalig geluid schoot de tong van het slot terug!

Het had weinig gescheeld of er was een hoeraatje opgegaan! De gehele bewerking had zeker niet langer dan tien seconden geduurd en op dit slot hadden de besten onder de bandieten vruchteloos hun krachten beproefd!

Black Hugh aarzelde geen oogenblik meer. Hij moest dit vingervlugge genie tot iedere prijs bij zijn bende inlijven, daar hij van het grootste nut zou kunnen zijn.

Maar Black Hugh was een zeer voorzichtig man, die niet over één nacht ijs ging. Men moest zeer slim zijn, als men hem voor het lapje wilde houden!

En daarom zei hij:

— Je hebt daar een kranig stukje werk verricht, Marksman! (Dezen naam had Raffles al van de aanvang af aan zijn nieuwe vriend Stef Penalty opgegeven.) Maar, hoe kundig je ook blijkt te zijn in dergelijke dingen, daaraan alleen hebben wij niets, wij moeten ons tevens kunnen overtuigen, dat je hulp niet alleen in theorie, maar ook in de practijk bruikbaar is. Ik verzeker je dat je je nimmer te beklagen zult hebben als je tot onze bende toetreedt, maar je moet ons toestaan je op de proef te stellen.

— Dat kunt ge mijnentwege doen, zei Raffles kortaf. Op welke wijze stel je dat voor?

— Heel eenvoudig, wij hebben voor een dezer nachten een zaakje in een huis in deze stad, daaraan moet je deelnemen en daardoor bewijzen, dat je inderdaad de man bent, voor wie ik je thans, wat mij persoonlijk betreft, wel mag houden. Je zult mij echter toestaan, dat ik je de plek van het huis niet nader aanduid; wij zijn wel verplicht, enige voorzorgsmaatregelen te

nemen. De politie bestrijdt ons met alle middelen en wij moeten op onze hoede zijn.

— Ik begrijp die gedachtengang volkomen, hernam Raffles kalm. Doe wat je wilt, ik ben tot je beschikking, onder deze voorwaarde echter, je waarborgt mij, dat er in geen geval geweld zal worden gepleegd; daarvan heb ik een afkeer gekregen en als er ook maar één druppel bloed vergoten wordt van het aanstaande slachtoffer, dan heb ik voor goed met je afgedaan.

Black Hugh fronste de wenkbrauwen. Hij was niet gewoon, dat men hem voorwaarden stelde en zeker niet van nieuwelingen, die nog de eerste schrede op het pad der misdaad moesten zetten. Maar hij begreep, dat hij ditmaal iets door de vingers moest zien; zulk een bekwaam vakman mocht men zich niet laten ontgaan; hij zou eens naar de concurrentie kunnen overlopen.

Op dit oogenblik trad het meisje met de madonna-ogen, die de drie mannen een voor een peinzend had staan aankijken, naar voren en zei met haar onschuldig klinkend stemmetje:

— Je moest hierin maar toestemmen, Hugh, naderhand zal Marksman wel wat minder kleinzerig worden; het schijnt dat hij nu nog geen bloed kan zien, de stumperd; het wordt wel beter als hij wat langer met ons omgaat.

— Canny heeft gelijk, riep Hugh uit, ik stem in de voorwaarde toe, natuurlijk vooropgesteld, dat wij niet gedwongen zijn om ons leven te verdedigen.

— Dan stem ik toe, hernam Raffles. Voor wanneer zal het zijn?

— Dat zullen wij je morgen mededelen. Vannacht kun je bij een van onze leden, die een vrij groot huis heeft, slapen, maar als je daaraan de voorkeur geeft, kun je mijnentwege ook hier in deze wagon de nacht doorbrengen; in een hoek liggen enige matrassen, want deze plek van bijeenkomst wordt wel eens meer voor dergelijke doeleinden gebruikt. De politie weet niets van dit practische vergaderzaaltje af en zij zou

al heel handig te werk moeten gaan, als zij, verondersteld, dat zij deze plek uitvond, er in slaagde ons hier te verrassen. Wij hebben een kleine, eenvoudige, maar voortreffelijk werkende periscope aangebracht, die in een der schoorsteentjes van de wagon verborgen is, en die naar alle zijden kan ronddraaien; zolang wij hier zijn, staat er altijd een wachtpost bij de periscope, die de omtrek, het gehele rangeerterrein, kan overzien, en ik zou de politiemacht willen zien, al is zij honderd man sterk, die niet tijdig genoeg gesignaleerd zou worden, om ons te veroorloven het hazenpad te kiezen. Er zijn hier tal van uitgangen, waarvan wij gebruik maken.

— Ik maak je mijn compliment, Black Hugh, zei Raffles. Wat ons nachtverblijf betreft, ik geloof ook namens mijn makkers te spreken, als ik zeg, dat wij er de voorkeur aan geven, om maar liever bij een van je mannen de nacht door te brengen.

— Zo mag ik het horen. Dan zal Charley Chaplin zich over je ontfermen. Je kijkt was verbaasd, laat ik je zeggen, dat het niet de echte is; hij lijkt alleen maar veel op hem. Charley, kom eens te voorschijn.

Tussen de bendeleden door wrong zich een klein mannetje met kromme benen, en een ongelooflijke bos uiterst zwart haar, met een kneveltje onder de neus, dat er uitzag als een schoenborsteltje, en zo zeer gelijkend op de bekende film-artist, dat Raffles zich moest overtuigen, dat de man geen pruik droeg en dat zijn snorretje wel degelijk echt was, alvorens hij wilde geloven, dat hij niet met de echte Charley Chaplin te doen had.

Hij stak het zwarte mannetje de hand toe en zei :

— Ik hoop dat je ons niet te lastig zult vinden, Charley. Als er maar ergens plaats voor ons was en wij hadden geld, dan zouden wij je ons gezelschap niet opdringen.

— Het heeft niets te betekenen, maat, zei het bendelid.

Nadat aldus alles geregeld was, verklaarde Black Hugh de zitting voor opgeheven en bij twee of drie tegelijk, nadat de lantaarns weer gedoofd waren, verlieten de bandieten de wagon, overtuigden zich eerst dat alles veilig was en maakten zich dan naar alle windstreken uit de voeten.

Tenslotte bleven alleen Black Hugh, Canny, Stef Penalty en de gastheer van Raffles, Charley Chaplin, over.

De chef was op Raffles toegetreden, met zijn armen om het middel geslagen van het meisje met de madonna-ogen en zei nu, na de nieuweling nog eens onderzoekend te hebben aangekeken:

— Morgen zul je van Charley wel vernemen, wanneer je je kunstproef hebt af te leggen. Je zult zelf voor... de nodige instrumenten hebben te zorgen en ik zou je ook aanraden je maar van een goede ploertendoder te voorzien.

— Ik zal er voor zorgen, zei Raffles eenvoudig.

— Dan wens ik je goede nacht. Het zal van jezelf afhangen, of je bij de bende zult worden opgenomen.

Reeds wendde Hugh zich naar de schuifdeur, om met Canny, die blijkbaar zijn minnares was, heen te gaan, toen Raffles hem terug hield met de woorden:

— Een ogenblik. Gij praat steeds over mij, maar hoe gaat het met mijn beide makkers?

— Maak je niet ongerust, Gray en Sully zullen op hun beurt na jou aan de tand gevoeld worden, daaromtrent kan ik thans echter nog niets zeggen. Goede nacht.

En met deze woorden verdween de chef, in gezelschap van zijn minnares en Stef Penalty, die echter niet weging, dan nadat hij vol vreugde de drie mannen de hand had gedrukt, alsof hij hen al jaren kende, trots, dat hij het was geweest, die dit nobele drietal voor de bende had weten te winnen.

De drie mannen bleven dus met Charley Chaplin alleen. Zij wachtten nog even, totdat zij zeker konden zijn, dat

de anderen zich reeds verwijderd hadden en verlieten toen de wagen, waarvan het kleine, zwarte mannetje de schuifdeur zorgvuldig en zacht dicht deed en de roestige sluitstang in het gat stak.

Vervolgens wendde hij zich tot zijn drie gasten en zeide:

— Jullie zult je moeten voorbereiden op een tamelijk lange wandeling, makers. Ik woon nog al ver hier vandaan, maar als wij een auto kunnen krijgen dan is alles goed.

— Ik hoop, dat het laatste het geval zal zijn, zei Raffles droogjes, want wij zijn moe en het is al laat in de nacht.

— Als dat inderdaad zo is, dan moet er een zijn, en desnoods huur ik er een in een garage, riep Charley Chaplin uit. Voor geen geld van de wereld zou ik willen toestaan, dat mijn gasten door mijn toedoen ongerief zouden onder vinden.

Intussen was Charley Chaplin een betrouwbare gids gebleken, die het kleine gezelschap, zonder zich een ogenblik te bedenken, over het reusachtige rangeerterrein loodste en het verliet door de deur van een hoog hek, waarvan hij de sleutel bleek te bezitten.

De vier mannen bevonden zich thans op een groot, zo goed als geheel verlaten plein en nadat zij een kwartier gezocht hadden, slaagden zij er in een onbezette taxi machtig te worden, waarvan de chauffeur bereid bleek te zijn, hen naar het einde van Riverside Avenue te brengen.

Raffles hoorde verrast op bij het noemen van deze straatnaam, want de Riverside Avenue ligt in een der deftigste gedeelten van New York. Hij stapte niettemin, zonder een woord te spreken, in en ging zo zitten, dat hij bij het minste teken van verraad zijn revolver kon bereiken.

Na een rit van ongeveer een half uur stond de auto stil, de vier mannen, die in die tijd niet veel gesproken hadden, stapten uit en Charley Chaplin betaalde de chauffeur.

Zij bleken echter nog niet te zijn aangekomen op de plaats van de bestemming, want de gastheer van de drie mannen zei:

— Wij zullen nog tien minuten moeten lopen. Ik acht het volstrekt niet noodzakelijk, dat die chauffeur te weten komt, waar ik jullie breng.

Na tien minuten lopen stond hij stil voor een fraai verguld tuinhek. Dit bleek te behoren tot een tamelijk grote tuin, die een moderne villa omgaf. Hij duwde het hek open, wenkte zijn gasten glimlachend om hem te volgen, ging hen voor langs het tuinpad, haalde een sleutelbos uit zijn zak en opende de voordeur.

De vier mannen stonden in een helder verlichte, zeer fraai gemeubelde vestibule.

Bijna aanstonds kwam er een bediende toeschieten die de versleten overjassen van de drie gewaande arbeiders en het schamele jekkertje van de meester aannam, blijkbaar zonder zich in het minst ergens over te verbazen.

— Een Tsjeck, zei Charley Chaplin glimlachend. Hij verstaat nog spreekt een woord Engels, zo groot als een schildwachthuis; in mijn omstandigheden zeer gemakkelijk.

— Mag ik weten, hoe gij u dan voor hem verstaanbaar maakt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik ken Russisch, antwoordde het kleine mannetje kortaf... en dat verstaat hij ook.

Raffles had even verwonderd rond gekeken en vroeg toen op zachte toon:

— Neem mij niet kwalijk, woont gij in dit huis?

— Het is mijn eigendom, antwoordde Charley Chaplin eenvoudig.

— Zo zo, was alles wat Raffles zei.

De vier mannen bestegen thans de monumentale trap en werden boven ontvangen door de butler.

— Een Chinees, kwam Charley Chaplin, zichtbaar genietend van de verbaazing van zijn gasten. Hij kent juits genoeg Engels om Yes en No tegen de be-

zoekers te zeggen, die overigens zeer weinig in aantal zijn. Dan heb ik nog een Franse kok en een huishoudster, die weliswaar zeer goed Engels kent, wat geen wonder is voor een Amerikaanse, maar die een beetje getikt is, als jullie begrijpen wat ik bedoel. Jullie begrijpen het nut van dat alles wel, ingeval de justitie achterdocht jegens mij mocht gaan koesteren.

— Het nut springt in het oog, antwoordde Raffles droogjes.

Het zonderlinge kleine mannetje had zijn gasten in een weelderige gemeubelde herenkamer gebracht en wisselde nu op fluisterende toon enige woorden met de butler, die dadelijk daarop verdween.

— Wij zullen eerst eens souperen, makkers, dan kunnen jullie mij ondertussen eens op jullie gemak jullie levensloop vertellen of iets anders, dat je interesseert en ik zal jullie trachten te amuseren met het verhaal van mijn avonturen, die niet geheel en al zonder belang zijn, maar geef mij een ogenblik tijd, dat ik mij kan verkleden. Daar staan sigaren en sigaretten. Bedien jezelf als ik je verzoeken mag en doe alsof je thuis waart.

En vóór iemand iets had kunnen zeggen, wipte hij het vertrek uit.

Nu was het de vaste gewoonte van Raffles nimmer een sigaar of een sigaret aan te raken in een onbekend huis, of er van een vreemdeling een aan te nemen.

Hij stak dus wel een sigaret op, maar het was er een van hemzelf en Brand en Henderson volgden zijn voorbeeld.

Met opzet spraken zij weinig en dan nog slechts over hun aangenomen beroep en wat daarmee in verband stond.

Tien minuten later keerde Charley Chaplin terug.

Hij was onkenbaar.

Zijn haar was nu keurig gekamd, hij droeg een onberispelijk gestreken overhemd, en zijn lichaam stak in een smoking, die duidelijk de meesterhand verried.

Het kleine snorretje was in een puntje gedraaid en hij streek glimlachend de blanke, welverzorgde handen over elkaar.

— Mag ik jullie verzoeken, riep hij uit. Het souper is opgediend en wij zullen er alle eer aan bewijzen.

HOOFDSTUK IV

OP DE PROEF GESTELD

De drie mannen sliepen die nacht, zoals zij geruime tijd niet hadden geslapen, in voortreffelijk ingerichte logeerkamers en op uitstekende bedden.

Zij sliepen acht uur aan een stuk, namen vervolgens een verfrissend bad in een der badkamers en hadden zich tenslotte begeven naar de kleine eetzaal, waar een welvoorzien ontbijt stond aangericht, dat werd opgediend door de Russische bediende en de Chinese butler, die onmogelijk minder had kunnen spreken als zij stom geboren waren geweest.

Er viel niet aan te twijfelen, het bleek uit alles, dat Charley Chaplin, het bendelid, een zeer rijk man was en alleen bij wijze van sport en uit een ziekelijke lust tot kwaad bedrijven, zich had aangesloten bij de bende der Raven.

Broksgewijze had Raffles uit zijn mond vernomen, dat hij eveneens een proef had moeten afleggen en zelfs een zeer zware, want door zijn rijkdom had hij het vertrouwen gaande gemaakt van een groot aantal bandieten, die in hem een politespion meenden te zien; hij had deel genomen aan een inbraak en de heer des huises, die zich wilde verzetten, met een gummi knuppel zwaar verwond.

Dit was voor Black Hugh de overtuiging geweest, dat hij de candidaat kon vertrouwen, die eigenlijk Henry Clapham heette.

Hij was als lid aangenomen, en het bleek al spoedig, hoe nuttig dit lidmaatschap was, want door zijn positie in de maatschappij kende hij beter dan iemand anders de omstandigheden van rijke lieden, bij wie men een goede slag zou kunnen slaan.

Binnen korte tijd had men hem uit hoofde van zijn snorretje, zijn gestalte en zijn manieren de bijnaam gegeven van de filmartiest die iedereen kent.

Het was om elf uur in de ochtend, toen Charley Chaplin, die wij nu voortaan bij zijn ware naam, Henry Clapham zullen aanduiden, de drie mannen voor het eerst alleen moest laten; hij moest noodzakelijk persoonlijk op de beurs zijn.

Hij zou echter terugkeren om te lunchen en dan zou hij Raffles tevens kunnen mededelen, wanneer hij zijn proefstuk zou moeten afleggen.

En zo bleven de drie mannen alleen in de grote bibliotheek van de fraaie villa. Zij keken elkander veelbetekenend aan, toen er een fraaie Ilmosine kwam voor-

rijden, waar Clapham instapte, en waar, naast de chauffeur, een onderdanige die-naar in groene livrei had post gevat.

Toen het voertuig weg reed, barstte Brand uit:

— Dat is wel het toppunt. Wie had zo iets ooit kunnen vermoeden.

— Beste Charles, je verwondering is eigenlijk een weinig misplaatst. Ben je dan helemaal vergeten wat er tijdens het proces tegen de bende van het Kwade Oog, hier in dezelfde stad, ongeveer anderhalf jaar geleden, aan het licht is gekomen? Wel, man, een paar dozijn jongelieden en zelfs twee mannen op rijpe leeftijd, die zelf lid van deze allergevaarlijkste bende bleken te zijn, waren in het dagelijks leven millionnaires, welgestelde ingenieurs, geneesheren en er was zelfs een rechter van instructie bij.

— Dat is zo, Edward, en ik heb dat natuurlijk niet vergeten, maar, ik heb dat toen niet van nabij beleefd, ik heb niet in het huis van zulk een man gewoond, niet in een van zijn weelderige bedden geslapen en niets van de producten van zijn geniale kok genoten, en nu moet je mij eens verklaren, Edward, welke reden je wel kunt hebben, niet spoorwegs naar de politie te gaan, om haar op de hoogte te brengen, wie hier in dit huis woont.

— Dan was ik wel dwaas. Wat valt er hier eigenlijk in huis voor? Heb jij dan iets verdachts waargenomen? Denk je soms, dat je hier inbrekerswerktuigen vindt, of gestolen goed, of een acyteleenbrander, om brandkasten open te smelten. Die mijnheer Clapham ziet er in het geheel niet naar uit, dat hij zich spoedig zal bloot geven, alsof hij, bijvoorbeeld, al was het ook maar een snipertje correspondentie met de chef, hier zou bewaren. Hij zou eenvoudig de verontwaardigde spelen en daar ik geen schijn van bewijs kon leveren, zou ik veel kans lopen, dat de sluwe schavuit mij wegens laster laat vervolgen.

— Maar wij hebben hem immers op de bijeenkomst van de bendeleden gezien, riep Brand uit.

— Wat zou dat? Hij zal eenvoudig zeggen, dat wij liegen. Hij zou spreken van een complot en wij zouden aan het kortste eind trekken, maar er is nog iets: als ik die Clapham nu aan de politie overlever, dan slacht ik als het ware de hen met de gouden eieren. Die man kan natuurlijk, zonder het zelf te willen, ons op het spoor brengen van heel wat wetenswaardigheden, die ook voor de politie van groot nut zijn. Wij kunnen zijn vrienden nagaan, daarbij de schapen van de bokken scheiden, dat wil zeggen, de misdadigers van de fatsoenlijke mensen en wij kunnen achter de geheimen van de bende trachten te komen.

— Het mag zo zijn maar ik had er toch niets op tegen gehad, als wij gisteravond, toen wij alleen nog maar dat zwarte snorre mannetje, Black Hugh en Canny, benevens zijn vriend Stef tegenover ons hadden, daarvan gebruik hadden gemaakt om het waardige viertal te overvallen en machteloos te maken. Henry Clapham mag dan een onbekende grootheid voor de politie zijn, dat is zijn vriend en chef Black Hugh heel zeker niet en het meisje met de madonna-ogen nog veel minder. Ik geloof, Edward, dat wij daarmee een heel goede vangst zouden hebben gedaan.

— Neem mij niet kwalijk, mijn waarde, maar ik geloof, dat dat een vrij gewaagde onderneming zou zijn geweest. Vergeet niet, dat nauwelijks enige minuten vóór wij op onze beurt vertrokken, een dozijn bandieten huns weegs waren gegaan, die echter onmogelijk nog ver weg konden zijn. Bij het eerste revolver-schot zouden zij komen terug snellen en ik weet niet zeker of wij dan nog aan de winnende hand zouden zijn, want zij hadden ons door twee deuren tegelijk kunnen bestoken. Neen, ik geloof, dat mijn methode beter is, laten wij maar eerst onze strikken uitzetten; zij zullen er wel inlopen.

— Maar waarom heb je het voorstel aangenomen, om aan een van hun inbraken deel te nemen?

— Omdat ik tot geen prijs hun wantrouwen mocht gaande maken. Hebben wij hen eenmaal overtuigd, dat ze ons tot de hunnen kunnen rekenen, dan zal ik het wel zo weten in te richten, dat de politie met een enkele slag al het gespuis kan inrekenen, het lieve wicht inclus, dat naar de bijnaam van het meisje met de madonna-ogen luistert.

— Ik weet niet, of het spel de inzet wel waard is, Edward. Die inbraak kon wel eens faliekant uitlopen. Ik weet niet wat het is, maar ik voel mij niet erg op mijn gemak.

— Dwaasheid, hernam Raffles schouderophalend. Als de zaak spaak loopt, zal ik wel zorgen, dat ik bijtijds buiten schot kom. Ik heb in ieder geval een zeer kostbare troef in handen, doordat we nu weten, wie mijnheer Henry Clapham eigenlijk is.

— Neem ons in ieder geval mee, Henderson en mij, drong Brand aan.

— Daar valt niet aan te denken. Dat zou ons spel geheel en al bederven, want onze vriend Black Hugh zou er onmiddellijk wat achter zoeken en zijn argwaan zou opnieuw zijn aandacht gaande maken.

— Ik hoop maar dat die inbraak niet al te lang meer wordt uitgesteld, hoe belangwekkend het gezelschap van Clapham ook is, zei Brand. Ik ben liever mijn eigen baas, zodat ik kan doen wat ik wil.

— Die tijd zal spoedig genoeg weer aanbreken, Charles eerst moeten wij zorgen, dat die bende wordt opgeruimd, haar methodes bevallen mij alles behalve; ik ken maar al te goed de wijze, waarop het gestolen geld wordt verbrast.

De drie mannen kortten zich de tijd tot aan de lunch zo goed mogelijk door het lezen van enige tijdschriften.

Het was tamelijk laat, toen de fraaie, grote limousine weer kwam voorrijden.

Clapham stapte er uit, liep met haastige schreden over het tuinpad en trad het huis binnen.

Even later ging de deur van de bibliotheek open en Clapham verscheen op de drempel.

Hij was bleek en zijn ogen, kleine, zwarte, doordringende ogen, hadden een sombere, bijna dreigende uitdrukking.

Hij scheen zijn lippen met moeite tot een wrangen glimlach te plooiën, toen hij uitriep:

— Neem mij niet kwalijk, kameraden, als ik jullie soms een ogenblik heb laten wachten. Dringende zaken hielden mij langer op dan ik verwacht had.

— Naar ik hoop toch geen onaangename zaken? vroeg Raffles met voorgewende belangstelling, terwijl hij zijn gastheer onderzoekend aankeek. Gij ziet bleek.

— Let er maar niet op, grote en onverwachte verliezen op de Beurs! Ik zal er mij overheen trachten te zetten! Zo iets kan iedereen overkomen!

Hij wreef zijn blanke handen, zo dat de geledingen kraakten en vervolgde:

— Kom, er niet langer over gepraat! Dat is de schaduwzijde van het spiculeren. Laten wij maar spoedig gaan lunchen en er niet verder aan denken.

De vier mannen begaven zich opnieuw naar de eetzaal, waar een voortreffelijke lunch stond aangericht, en weer bewezen de butler en de huisknecht onder volmaakt stilzwijgen hun diensten.

Zodra deze beide bedienden voor goed het vertrek verlaten hadden, boog Clapham zich over de tafel naar Raffles toe en zei op fluisterende toon:

— Het is reeds voor vanavond.

— Vanavond al? kwam Raffles verast. Dat is eerder dan ik gedacht had.

— De plannen zijn goed voorbereid, de omstandigheden zijn gunstiger dan ooit, daarom wil Black Hugh reeds vanavond zijn slag slaan.

— Nu, is het mij volkomen onverschillig wanneer de zaak moet gebeuren, hernam Raffles schouderophalend. Ik zal mij dan echter nog wat moeten haasten, om voor het nodige materiaal te zorgen. Weet gij soms iemand, die mij wat aan van dat speelgoed kan helpen?

— Ga naar de havenwijk, en vraag daar aan de eerste de beste straatjongen naar Cherry Hay. Hay is in de hele buurt bekend; hij is een heler en hij verkoopt ook de bewuste werktuigen. Noem maar de naam van Black Hugh en zeg dat ze vanavond nodig zijn voor het zaakje bij Sheroan.

— Wie is Sheroan? vroeg Raffles.

— Dat is een rijke Armeniër, de man die wij vannacht een bezoek gaan brengen.

— Nu, dan weet ik alles wat ik te weten heb; ik zal er nu gauw op uit-trekken. Dat is waar, zult gij zelf van de partij zijn, mijnheer Clapham?

Het kleine, zwarte mannetje scheen een ogenblik met zijn antwoord te aarzelen en speelde zenuwachtig met een paar kruimeltjes brood, vóór hij antwoordde, zonder zijn ogen van zijn vingers op te heffen :

— Dat is nog niet helemaal zeker, Marksman! Het kan zijn, het kan ook niet zijn. Eigenlijk bestaat mijn taak tegenwoordig meer in het aanbrengen van de goede zaakjes. Ik heb ook de zaak van Sheroan aangebracht, weet je?

— Heeft Hugh je in het geheel geen instructies voor mij gegeven? Ik veronderstel immers dat gij hem gesproken hebt? vroeg Raffles opnieuw.

— Ja. Je moet je van avond om tien uur naar de hoek van de Een en tachtigste en Broadwaystraten begeven, waar je een huurauto zal wachten, die nummer LN 13017 draagt. Zorg dat je er nauwkeurig om half elf bent. Black Hugh zelf en Stef Penalty bevinden zich in de auto, en met hen zul je tot dicht bij de plek rijden, waar je zijn moet. Ik kan natuurlijk nog altijd geen namen noemen.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Clapham, hernam Raffles glimlachend, maar gij hebt mij zoeven de naam van het slachtoffer reeds gezegd: hij is een Armeniër en hij is rijk, zegt gij, gegevens in overvloed om hem uit te vinden.

Even beet Clapham de tanden op elkaar, want hij begreep, dat hij wat voorbarig geweest was, maar daarop haalde hij de schouders op en hernam:

— Ik zou niet graag voor iedere Sheroan of Armeniër, die je hier in New York zoudt vinden, een dollar geven!

— Hebt gij mij verder nog iets mede te delen? vroeg Raffles.

— Neen, de rest volgt van zelf.

— Ik zal mij zeker wel moeten wapenen?

— Dat is volstrekt niet nodig! antwoordde Clapham haastig. De anderen hebben wapens, maar als je wilt, kun je een gummiknuppel meenemen, je hebt immers zelf de wens te kennen gegeven, dat er geen geweld zou worden gepleegd!

— Zo is het ook, mijnheer Clapham, en daarbij blijf ik! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb een afschuw van geweldpleging, als die enigzins te vermijden is! Wij houden het er dus voor, dat ik vanavond om half elf op de hoek van de Een en tachtigste en Broadwaystraten moet zijn, waar mij een auto zal wachten, welke het nummer LN 13017 draagt, en de rest gaat Black Hugh aan. Ik heb niets anders te doen, dan te tonen dat ik het waard ben, onder jullie te worden opgenomen, door een paar sloten te openen en meer dergelijke zaken.

Brand had zwijsend naar dit gesprek geluisterd. Er had zich van hem een eigenaardige onrust meester gemaakt, waarvan hij de aard nog niet begreep.

Maar dat was zeker, het gelaat van Clapham beviel hem in het geheel niet.

En ook in zijn stem klonk iets, dat Brand er te voren niet in gehoord had...

En hij nam zich voor op zijn hoede te zijn...

De tijd van voorbereiding was nog slechts kort, en Raffles was dus wel genoodzaakt een groot gedeelte daarvan te gebruiken, om de nodige maatregelen te treffen.

Het middagmaal, al even weelderig als de vorige maaltijden, was reeds gebruikt, toen Brand eindelijk gelegenheid vond, een oogenblik met Raffles alleen te zijn.

— Ik zou wel willen, Edward, dat je vannacht niet uitging met Black Hugh en zijn kornuiten! zei hij zachtjes.

— Hoe kom je daar zo plotseling bij? vroeg Raffles verwonderd. Waarom zou ik het niet doen? Het is noodzakelijk, dat ik hun plannen en hun gewoonten leer kennen, en dat gaat niet, tenzij ik mij bij hen indring! Waarom wil je mij er van terughouden?

— Omdat ik die Clapham niet vertrouw.

— Dat heb ik al van het eerste oogenblik niet gedaan, dat ik de man zag!

— Je begrijpt mij niet, hij is een ander geworden sedert gisteren, ja, zelfs sedert vanochtend. Zijn spraakzaamheid is verdwenen, hij is nors en een paar malen heeft hij je op een eigenaardige wijze opgenomen, als hij dacht dat niemand naar hem keek!

— Kom, kom, Charles! Je rijke fantasie speelt je weer parten! riep Raffles lachend uit. Waarom zou de man zo plotseling jegens mij van gevoelens veranderd zijn?

— Dat kan ik je niet zeggen, en dat boezemt mij juist ongerustheid in. Ik verdenk hem en ik kan toch niet zeggen waarvan. Maar ik wilde om een lief ding, dat je die onderneming van vannacht opgaf!

— Daar valt niet aan te denken, Charles, hernam Raffles kalm.

— Neen, Edward, drijf er de spot niet mee! hernam Brand, terwijl hij zijn hand op de arm van de Gentleman-Inbreker legde. Je weet heel goed, dat in dat opzicht mijn voorgevoelens mij zelden bedriegen. Die Clapham voert iets in zijn schild, iets verraderlijks en het ellendige is, dat ik niet kan zeggen wat het is; belooft mij in ieder geval, dat je je in acht zult nemen.

— Dat wil ik je wel beloven, Charles, ik pleeg over het algemeen zelden roekeloos te zijn!

— Goed en wel, maar je moet met Black Hugh en Stef Penalty in een auto rijden en je weet uit ervaring maar al te goed, wat het betekent, als ze je uitnodigen voor een plezierritje.

— Ik weet het, maar ik kan niet goed inzien, met welk doel die twee mij zouden willen benadelen! hernam Raffles een weinig ongeduldig. Als ik hun na de zaak van vannacht niet beval, als ik vrees toon, of onhandig ben, dan hebben zij immers nog al de tijd om twee dingen te doen: of mij uit de weg ruimen, uit vrees dat ik hun verblijfplaats zal verraden, of mij een soort leerschool te laten doorlopen en in beide gevallen zal ik mij wel in veiligheid weten te brengen.

Op dit oogenblik trad Clapham het vertrek binnen, waar dit gesprek gehouden werd, en zei zoetsappig, terwijl hij argwanend van de een naar de ander keek en zijn magere vingers liet knappen:

— Ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt voor u, mijn waarde Marksman, om uw voorbereidselen te gaan maken! Het is reeds negen uur, denk er om!

— Ik vergeet het niet, mijn waarde heer Clapham! zei Raffles rustig. Wat ik te doen heb, kan ik in enkele minuten verrichten! Denkt gij, dat ik hier gemakkelijk een taxi zal vinden, om mij naar de Een en fachtigste straat te rijden.

— Er rijden hier vrij veel taxi's voorbij, en anders kunnen wij naar een standplaats telefoneren, antwoordde Clapham.

— Neen, dat is niet nodig, ik zal er op straat wel een treffen! hernam Raffles, die de waarschuwend blik had opgevangen, die Brand steelsgewijze op hem wierp.

HOOFDSTUK V

IN DE VAL

Ongeveer drie kwartier later stond Raffles op straat.

Hij had de waarschuwing van Brand ter elfder ure ter harte genomen en tersluiks een kleine browning in de zak van zijn colbert laten glijden.

Zijn kleine bos lopers bevond zich in een anderen zak, en in zijn binnenzak had hij van die gummiknuppels, die er op het eerste gezicht tamelijk onschuldig uitzien, maar waarmee een krachtig man zeer gevaarlijke, ja zelfs dodelijke wonden kan toebrengen.

Daarenboven had hij nog een masker bij zich, en voorts enige van die kleine, voortreffelijk verborgen instrumenten, waarvan het gebruik hem reeds menigmaal te stade was gekomen in zeer ernstige gevallen, waarbij zijn leven gevaar liep.

Maar hoe Raffles de zaak ook overdacht, hij kon volstrekt geen reden zien voor de argwaan en de vrees van Charles Brand, want het was onmogelijk, dat het meisje met de madonna-ogen hem in zijn huidige vermomming zou hebben herkend. Hij wist zeer goed, dat dit zelfs onmogelijk was voor het scherp-

ste detectiveoog, en bovendien had hij zijn stem volkomen veranderd.

Toch had hij de jonge man nogmaals beloofd, dat hij zich in acht zou nemen.

De afspraak was, dat Charles Brand en Henderson in het huis van Clapham, die dus niet aan de onderneming zou deelnemen, zijn terugkomst zouden afwachten.

Raffles moest enige tijd wachten, voor hij eindelijk een onbezette huurauto ontdekte.

Clapham had hem geld gegeven om de chauffeur te kunnen betalen, en dat was maar goed ook, want de man keek zeer bedenkelijk, na een blik op het tamelijk schunnige uiterlijk van zijn vrachtje te hebben geworpen.

Misschien had hij gemeend, dat dit de gewaande arbeider zou afschrikken, maar tot zijn verwondering deed deze, alsof hij niets zag, betaalde een paar dollars vooruit, gaf de plek op waar hij moest zijn, en stapte in.

De rit duurde iets langer dan een half uur, en juist om half elf hield de auto stil op de aangewezen plek.

Raffles stapte uit, rekende met de chauffeur af, deed er een goede fooi bij, en zond de man weg.

Het was op dit uur van de avond nog zeer druk op Broadway, die wel een rivier van licht geelke, want alle lichtreclames straalden in volle glans, en hun schittering deed de ogen pijn.

Het was er zo licht als midden op de dag, en het kostte Raffles dus geen moeite aanstonds een auto te ontdekken, die stilstond op de hoek van de Een en tachtigste straat.

Hij moest nog even wachten, voor hij de drukke verkeersweg kon oversteken, en trad toen op de auto toe, na aan de achterkant het nummer te hebben opgenomen.

Het portier werd half geopend, en Black Hugh stak het hoofd naar buiten.

— Kom gauw, stap in, zei deze op zachte toon, toen hij Raffles ontwaarde. De politie is zeer wantrouwend geworden ten opzichte van stilstaande auto's, en ik heb al een paar malen verkeersagenten naar ons zien loeren.

Raffles stapte in de auto, en deze reed aanstonds weg, de Een en tachtigste straat volgend.

Hier was het veel minder licht, en daar het in de auto geheel duister was, kon Raffles slechts weinig onderscheiden van de gelaatstreken van zijn beide metgezellen.

Er werd weinig gesproken, want iedereen scheen in zijn eigen gedachten verdiept te zijn.

Black Hugh gaf alleen nog enkele aanwijzingen met betrekking tot de nachtelijke onderneming, die hun wachtte, en deelde onder meer mede, dat er in het geheel vijf mannen zouden aan deelnemen; de twee andere stonden thans op de wacht in de buurt van het huis.

Zij zouden de omgeving in het oog houden en waarnemen, wat er in het huis van het slachtoffer geschiedde.

Het scheen Black Hugh onaangenaam te treffen, toen het hem bleek dat Raffles de naam wist van de man, wien het nachtelijk bezoek zou gelden, en Raffles

hoorde duidelijk dat hij tussen de tanden bromde :

— Die ezel! Moet hij dan altijd zijn mond voorbijpraten?

De rit duurde bijna anderhalf uur, en de straten werden hoe langer hoe stiller en donkerder.

Raffles kende New York tamelijk goed, maar hij wist toch wel, nog nimmer in deze buurt te zijn geweest.

Eindelijk bereikte men een fraaie tuinwijk, waar de huizen vrij ver van elkander stonden, en allen omgeven waren door kleine of grote tuinen.

Eensklaps stond de auto stil.

Zij had blijkbaar het doel van haar tocht bereikt.

Black Hugh keek naar buiten, draaide kalm een portierraampje naar beneden, leunde uit het raampje, en overtuigde zich, dat er geen politieagenten in de buurt waren, terwijl Stef Penalty aan de andere kant hetzelfde deed. Toen stegen allen snel uit, de auto reed verder. Te voet gingen de drie mannen, zoveel mogelijk in de schaduw blijvend, de brede straat, eigenlijk een laan, aan weerszijden met hoge bomen beplant, in.

Eindelijk maakten zij halt voor een lage, zeer fraaie villa, die op een tiental meters van de weg was gelegen.

— Hier is het! zeide Black Hugh op gedempte toon, terwijl hij zich tot Raffles wendde. Toon nu eens, dat je de man bent, voor wien wij je houden. Hoe zou je wel dit huis denken binnen te dringen?

Raffles nam de omgeving scherp op, onderzocht het hek, betastte het deurtje daarin, dat op slot bleek te zijn, en antwoordde toen :

— Het hek is zeer hoog, en van scherpe punten voorzien; ik zou adviseren, de pennen uit de scharnieren van de hekdeur te nemen en deze dan open te drukken; er zal wel een gat ontstaan groot genoeg om ons door te laten!

Raffles voegde aanstonds de daad bij het woord. Hij zette zijn voeten op de onderste dwarsspijl van het hek, omwikkelde zijn Engelse sleutel met zijn

zakdoek, en gaf met dit voorwerp een korte, krachtige tik tegen de onderkant van de pen van het bovenste hekscharnier, die er aanstonds uitvloog. Hij sprong weer op de grond, en verrichtte dezelfde bewerking met het onderste scharnier. Toen kon hij het hek door krachtig te duwen gemakkelijk een weinig verplaatsen, en nu stond hij op het verse grind van het voetpad, dat naar de huisdeur leidde.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd en was zo stil in zijn werk gegaan, dat zelfs Black Hugh en Stef Penalty, die er toch vlak bij hadden gestaan, bijna niets hoorden, want Raffles had de pennen der scharnieren behendig in zijn handpalm opgevangen, vóór zij het asfalt van het trottoir konden bereiken.

Hugh en Stef volgden Raffles langs dezelfde weg, en deze sloop over de grasrand naast het grindpad snel naar het huis.

— Nu verder? vroeg Black Hugh, vervuld van bewondering voor deze snelle wijze van werken. Wat denk je nu te doen?

— De voordeur is stevig, de ramen zijn zeer hoog en met luiken gesloten, er staat een lantaarn vlak voor het huis, redenen te over om het eerst maar eens aan de achterzijde te gaan proberen! antwoordde Raffles. Maar, dat is waar, waar zijn de twee anderen nu?

— Zij moeten hier in de buurt zijn, antwoordde Black Hugh.

— Het is bij half een, zij zullen wel aanstonds komen opdagen!

— Dan zou ik je raden, gedurende die tijd de achterkant van het huis op te zoeken; wij staan hier in het volle licht van de straatlantaarn! merkte Raffles laconiek op.

— Je hebt gelijk, een patrouillerende agent zou ons kunnen zien! hernam Hugh.

De drie mannen begaven zich nu snel om het huis heen, en bereikten de ach-

terkant, die in volkomen duisternis gehuld was.

Nergens, achter geen der vensters was trouwens enig lichtschijnsel te bespeuren en Raffles leidde er uit af dat Sheroan en zijn huisgenoten, benevens de bedienden, zich reeds ter ruste hadden begeven.

Zij stonden daar nog geen vijf minuten, of uit een zacht geknerp van het grind, bleek, dat een of meer personen naderde. Uit de duisternis kwamen twee gedaanten opdagen.

— Daar zijn Iron Jack en Big Ben! fluisterde Stef Penalty.

De twee nieuw aangekomenen hadden zich nu bij de drie wachtenden gevoegd, en de man die waarschijnlijk Iron Jack was, welke naam hij dan wel te danken zou hebben aan zijn ijzeren spieren, zijn brede kaken en zijn lengte, zei op zachte toon:

— Wij vonden het hek open, dat was knap werk; wie heeft dat gedaan?

— Onze nieuweling, Jack, met wie je al hebt kennis gemaakt in de wagon! antwoordde Hugh. Maar nu niet langer gepraat; wij moeten nu handelen! Hoe denk je binnen te dringen? zo wendde hij zich weer tot Raffles, die de omgeving opnieuw aandachtig had opgenomen.

— Wel, er zal hier wel een achterdeur zijn en ik zie niet in, waarom wij die niet zouden gebruiken, om naar binnen te gaan, antwoordde Raffles fluisterend.

— Maar die deur kan wel van een alarminrichting voorzien zijn, wat doe je daartegen?

— Door dergelijke futiliteiten laat ik mij zelden afschrikken! Als ik een alarminrichting aanwezig vermoed, dan zaag ik het paneel uit!

— Zo, zo... gaat dat zo gemakkelijk en geruisloos?

— O, ja! kijk maar, dan kun je je er aanstonds van overtuigen!

Raffles haalde nu uit een van zijn zakken een klein instrument, dat men op het eerste gezicht zou kunnen houden voor een van die kleine voorwerpen, welke de huisvrouwen gebruiken om er eieren mee te klutsen, en waarbij twee in elkaar draaiende, langwerpige ronde ijzerdraden, door middel van een kamraadje, in tegenovergestelde richting in snel ronddraaiende beweging worden gebracht.

Hier echter waren de ijzerdraden vervangen door een zeer dun cirkelzaagje, waarvan de doorsnede omstreeks een decimeter, en de dikte nauwelijks een vijfde millimeter bedroeg.

Het had zeer fijne tandjes, en het toestel was voorzien van een soort beugel, welke men tegen de schouder kon plaatsen.

Het instrument was rijkelijk van olie voorzien, en toen Raffles het zaagblad tegen het dunste gedeelte van het paneel zette en begon te draaien, maakte het toestel niet meer leven dan een bromvlieg. Daar deze eigenaardige zaag ook voorzien was van een kettingoverbrenging, draaide het zaagblad zeer snel rond, en het ging even vlug door het dunne hout als een scheermes door een blaadje papier.

In minder dan een minuut was het gehele paneel op deze wijze uitgesneden, en Raffles kon het nu uit de sponningen lichten. Hij plaatste het paneel tegen de buitendeur en zei kalm :

— Treedt binnen, heren!

Met de grootste verbazing hadden de bandieten, die nauwelijks hun ogen konden geloven, toegekeken.

Toen zei Black Hugh :

— Ik heb liever dat jij voor gaat, je hebt je tot dusverre kranig gehouden, Marksman, maar ik zou mij nu ook gaarne willen overtuigen van je persoonlijke moed!

— Ik denk niet, dat gij daar een goed inzicht in zult krijgen, door mij te verzoeken, een huis binnen te gaan, waar alles slaapt! Maar, zoals je wilt.

En met deze woorden stapte Raffles, na zijn zaag te hebben opgeborgen, door de opening het huis binnen.

Hij bevond zich in een brede gang, met grote, vierkante, platte tegels bevoerd. Raffles haastte zich, zijn elektrische zaklantaarn te doen ontgloeien, zodra allen binnen waren, en de laatste man het paneel weer in de sponning had geplaatst, zodat geen lichtstraal naar buiten kon dringen.

Raffles wendde zich tot Black Hugh en zei :

— Wanneer gij mij gelegenheid hadt gegeven, dit huis van te voren inwendig te onderzoeken, dan zou ik nu geen vragen behoeven te stellen, thans echter, nu ik van de inrichting volstrekt niets weet, ben ik wel genoodzaakt, te vragen, welke weg wij thans moeten volgen, om de studeerkamer van Sheroan te bereiken, waar zijn brandkast wel zal staan.

— En als wij de brandkast bereikt hebben, Marksman, zou je dan kans zien haar te openen? vroeg Hugh, terwijl hij Raffles strak aankeek.

— Dat hangt er van af; ik heb het nog nooit gedaan; als het slot niet al te bewerkelijk is en de kast is klein, zou ik het wel eens willen proberen!

— Zo... zo..., hernam Hugh en er verscheen een lachje om zijn dunne lippen, waarvan Raffles de betekenis aanstonds zou begrijpen. Nu wij zullen wel zien. Ik voorspel je, Marksman, dat je er heel wat moeite mee zult hebben, want het is een deugdelijk slot, en ik vrees, dat je zaagje hier ook niet veel uitwerking zal hebben, want zelfs het paneel, het dunste gedeelte van de deur, is bijna anderhalve centimeter dik.

— Wij zullen wel zien! zei Raffles kortaf.

Black Hugh, die thans eveneens zijn lantaarn ontstoken had, zette zich nu aan het hoofd van de kleine stoet, en besteeg de trap, waarvan Raffles zoeven het begin had gezien, om op een portaal uit te komen, waar zich een viertal deuren bevonden.

Hier stond Hugh stil, en fluisterde, zo zacht dat het bijna onhoorbaar was:

— Die hoge en brede deur, daarginds, is het!

— Licht mij dan bij, opdat ik beter kan zien! zei Raffles.

Hij zette zijn eigen lantaarn op de vloer en begon nu het slot te onderzoeken. Het bleek een stevig deurslot te zijn, maar het was volstrekt niet ingewikkeld, en Raffles wist, dat hij het binnen vijf minuten zou hebben geopend.

Raffles had alweer zijn bosje lopers te voorschijn gehaald. Men hoorde enige minuten niets anders dan het zachte, bijna niet waarneembare gekras van de lopers over het metaal en dadelijk daarop het terugspringen van de schoot...

Raffles nam de kruk in de hand, en draaide ze zo langzaam en voorzichtig mogelijk om. De deur week naar binnen open... Maar nauwelijks had Raffles haar een paar handbreedten geopend, of hij werd met geweld naar binnen geduwd en op hetzelfde ogenblik baadde het vertrek in licht.

Bliksemsnel bracht Raffles, die aanstonds het verraad doorzag, de hand naar de zak, waarin hij zijn browning had gestoken; hij trok die hand ledig terug, het wapen bevond zich er niet meer in.

Achter hem stonden Black Hugh, Iron Jack, Big Ben en Stef Penalty, en versperden hem de terugweg met de revolver in de vuist.

De deur werd weer gesloten.

Raffles zocht desondanks naar een uitweg, maar er was er geen! Het vertrek leek vol mensen te zijn, en toch bleken het er naderhand slechts twintig te zijn geweest, met inbegrip van de vier bandieten, die hem hierheen hadden gelokt.

In een oogwenk begreep Raffles de gehele toedracht van de zaak, want daar, met de kleine handen in de heupen gesteund en een uitdrukking op het gelaat, die allesbehalve liefvallig of zachtzinnig was, stond het meisje met de madonna-ogen!

Haar blauwe ogen flikkerden boosaardig, en er lag een glimlach van zegpraal en bevredigd wraakgevoel om haar dunne lippen, toen zij een paar passen vooruittrad, en spottend uitriep:

— Wees welkom in ons midden, John Raffles! Want, niet waar, je zult nu toch wel zo verstandig zijn, niet te ontkennen, dat je dezelfde persoon bent, met wie ik een paar dagen geleden tot mijn schade kennis maakte als mijnheer Potter, de rijke oorlogswinstmaker uit Philadelphia?

— Ik weet niet wat gij bedoelt, Miss en ik ken u niet! antwoordde Raffles koeltjes, die zijn onvoorzichtigheid, hoewel wat laat, bitter betreurde.

— Kom, kom, wees verstandig en geef het toe! hernam Canny ongeduldig. Denk je met een zuigeling te doen te hebben? Het is waar, jezelf zou ik nimmer hebben herkend onder die vermomming, maar onder je twee metgezellen is er een, die zich slechts zeer moeilijk kan maskeren, die reus, die zo goed de rol van chauffeur in je huis vervulde. Je moet weten, dat hij zich, toen ik die dag in je huis was, bij het schoonmaken van de automobiel aan de hand bezeerd had; een onbetekenend wondje, aan de binnenzijde van de hand, en die hij nog is komen uitwassen onder de kraan in de keuken. Ik heb er met eigen ogen een pleister op zien plakken, een kruisvormige Engelse pleister! Welnu, John Raffles, diezelfde pleister heb ik gisterenavond in zijn hand teruggezien. Ik combineer nog al snel, al zeg ik het zelf en reeds een paar uur later wist ik waaraan ik mij te houden had. Geef toe; dat is het beste voor je, ofschoon het geen verschil zal brengen in het lot dat je wacht.

Raffles had de minnares van Black Hugh kalm uit laten spreken, en keek haar recht in de ogen.

Hij doorzag nu het gehele complot.

Hij besloot tot het laatste ogenblik te blijven ontkennen; dat was zijn enige

kans op behoud, maar hij moest toestemmen, dat het een zeer geringe was.

Hij keek het meisje met de madonna-ogen dus koeltjes aan, en zei :

— Ik begrijp niet wat dat alles moet betekenen, Miss ! Ik weet niets van Potter, ik weet niet, dat ik u vroeger ooit gezien heb. Gij noemt mij John Raffles, om een reden die mijn bevassing te boven gaat. Ik heb wel eens gehoord van hem, maar ik meende, dat hij een Engelsman was, die in ieder geval te Londen moet vertoeven.

— Tracht ons niet voor de gek te houden ! Denk je met kinderen te doen te hebben ?

— Ik ontken het ! zei Raffles bedaard.

— Je ontkent het ? riep het meisje met de madonna-ogen woest, terwijl ze dreigend op Raffles toetrad, en op dit ogenblik gelek ze meer op een tijgerin dan op een toonbeeld van onschuld, waarmee velen harer slachtoffers haar vergeleken hadden. Wij zullen zien of je het volhoudt ! Ik heb veel gehoord van je stoutmoedigheid, je moed, je doodsverachting. Wij zullen ze op de proef stellen. Maar, eerst heb ik nog een ander middel, dat ik zal beproeven om je te doen spreken. Op dit ogenblik zijn je beide vrienden in het huis van Clapham in de macht van onze mannen. Men heeft in hun avondeten een bedwelmend middel gemengd. Welnu, ik zweer, dat ik aanstonds telefonisch bevel zal geven, om je beide vrienden ter dood te laten brengen, wanneer je niet bekent, wie je bent.

— Zweert gij, dat zij zullen blijven leven, als ik je zin doe ?

— Ja, wanneer zij tenminste nooit weer ons pad kruisen.

— Het is goed. Ik ben de man voor wie je mij houdt, ik ben John Raffles !

Canny was de eerste, die weer sprak ; zij scheen hier het bevel te voeren en blindelings te worden gehoorzaamd.

Met de handen in de zijde kwam zij vlak voor Raffles staan, met de ogen

in de zijne geboord, en siste hem toe :

— Je bekent dus ? Ik wist het immers wel ! Welnu, John Raffles, als je aan een leven hiernamaals gelooft, bid dan, want je gaat sterven ! Je bent ons in de weg, je bent te veel op deze wereld.

— Ik had niet anders verwacht ! hernam Raffles koeltjes. Maak er spoedig een einde aan, wat ik je verzoeken mag.

— Denk je dat een enkele revolverkogel voor jou genoeg is ? Neen, man, we zullen je de volle maat toemeten ! Je zult sterven, maar niet aanstonds ! Je zult een dood sterven, die de befaamde Gentleman-Inbreker waardig is ! En ik, ik zal met vreugde getuige zijn van je laatste stuiptrekkingen, John Raffles, want jij bent mijn doodsvijand geweest, je hebt mij durven bespotten, ik haat je, mannen, doet jullie plicht !

In een ommezien werd hij gebonden met dikke touwen, die zijn handen op zijn rug vasthielden, en toen geleidde een tiental mannen, voorafgegaan door het meisje met de madonna-ogen, die thans wel een furie gelek, met haar lohangend haar, dat door haar woeste bewegingen was losgeraakt, en haar van wraakzucht fonkelende ogen, hem weg.

De tocht ging door enige gangen, waarna allen een klein vertrek binnengingen, waar op het eerste gezicht niets anders te zien viel dan een zware houten brits, en daarvóór een eenvoudige rieten stoel.

Maar boven de brits, dicht bij het plafond, hing een eigenaardig toestel aan een dunne staaldraad, die over een katrol liep en vervolgens door een klein gat in de muur verdween.

Het was een even gruwelijk als primitief voorwerp ; een gewoon loden gewicht, zoals ze worden gebruikt om vee te wegen, en minstens vijftig kilo zwaar, in het midden van het ondervlak uitgehoud, in welke holte het heft was gestoken van een slagmes, dat al even gewoon was te noemen ; alleen was het

misschien wat scherper en puntiger geslepen.

Raffles werd op de brits geworpen en onbeweeglijk vastgebonden, waarop dadelijk allen, op Canny na, het vertrek verlieten, onder het slaken van vervloeking tegen de man, die hun in de laatste jaren zo fel bestreden had.

Zodra de deur dichtviel, klonk er een zacht geruis in het aangrenzende vertrek, als van een machine, of beter gezegd van een uurwerk, dat langzaam begon af te lopen en tegelijkertijd begon het zware gewicht, langzaam, heel langzaam, bijna onmerkbaar te dalen en het vlijmscherpe mes bevond zich met de punt juist boven de borst van de machteloze gevangene...

Canny had de rieten stoel vlak voor de brits geschoven, die tegen een der wanden onwrikbaar met de pooten in de vloer was bevestigd, en niets aan haar herinnerde ook maar het minst aan het bevallige, sierlijke kamerkatje met haar lief onschuldig gezichtje, dat enige dagen geleden bij de zogenaamde mijnheer Potter in dienst was getreden.

Toen zei zij op hese toon :

— Naar dit oogenblik heb ik verlangd met alle kracht, die in mij was ! Ik heb van je laatste snik getuige willen zijn.

— Ik beklag je, meisje, je bent geen mens, je bent minder dan een dier, en je kunt geen vrouw zijn ; medelijden is de schoonste trek van het vrouwelijk karakter ! Meen echter niet, dat ik dit zeg om je te vermurwen ; je hebt getuige willen zijn van mijn dood, welnu, je zult zien hoe een man als Raffles weet te sterven ; rustig met een lachje om de lippen en je bespottend.

— Dat zullen wij zien ! riep Canny op woeste toon. Ik geloof je niet ! Ik wil je zien krimpen in doodsangst, ik wil je om genade horen brullen !

— Dan zal je vruchteloos wachten ! hernam Raffles op dezelfde rustige toon.

En hij wendde het gelaat van het meisje af, half een kind nog, wier gemoed wel geheel bedorven, en wier ziekelijk ontaarde hersens vergiftigd moesten zijn, en hield de blik strak gevestigd op het gewicht, dat langzaam, zeer langzaam daalde, en over een kwartier zijn vreselijk werk zou hebben verricht...

HOOFDSTUK VI

OP HET SCHERP VAN DE SNEDE

Niet zodra was het geluid weggestorven van de auto, waarmee Raffles was vertrokken, of Brand zei snel tot Henderson, met wie hij een oogenblik alleen was gebleven :

— Wij moeten Mylord zo spoedig mogelijk nagaan, James, al heeft hij het ons verboden. Ik vertrouw de zaak niet !

— Diezelfde opmerking had ik ook willen maken, mijnheer Brand ! fluister-

de de reus. Mijn handen hebben gejeukt, om die bandiet van een Clapham eens goed door elkaar te schudden. Hij heeft een gezicht om kleine kinderen mee naar bed te jagen ! Maar hoe weten wij waar Mylord naartoe is ?

— Dat moet Clapham ons zeggen, en als hij weigert... !

Brand voltooide de zin niet, maar hij maakte een dreigend gebaar, dat zeer welsprekend was.

Op dit oogenblik ging de deur van het vertrek open en Clapham trad grijns-lachend binnen.

— Onze vriend Marksman is aan het werk gegaan, makkers, wij zullen ons de tijd korten met een fijn soupertje !

Brand stootte Henderson aan en fluisterde hem haastig toe, terwijl hij de schurk volgde :

— Raak geen stuk aan. Ik vertrouw de fielt niet, hij glimlacht te lief. Hij heeft iets tegen ons in de zin, daar ben ik van overtuigd. Heb je je revolver bij je ?

— Iets dat nog veel beter is, mijnheer Brand, antwoordde de reus en hij hief beide geweldige vuisten op.

Clapham was hen intussen voorgegaan naar de eetzaal, waar zij inderdaad een smakelijke maaltijd vonden klaar staan.

Van de bedienden was echter geen spoor te ontdekken en dit deed de argwaan van Brand nog toenemen.

Hij keek aandachtig om zich heen en nam zwijgend plaats.

— Kom, vrienden, tast toe ! nodigde Clapham grijnzend. Het zal ons smaken denk ik. Wij zullen ons zelve moeten bedienen, mijn Rus en mijn Chinees hebben een vrije avond ! Neem eens een stukje van die koude kip, Grey, zei hij, zich tot Brand wendende.

— Ik kan niet van deze koude kip eten, Charley Chaplin, en evenmin van iets anders, wat hier op tafel staat ; want ik vertrouw die lekkere gerechten niet erg.

— Wat moet dat nu betekenen ? Je lijkt wel dwaas ! Moet ik het voorbeeld dan geven ?

— Ja, doe dat, maar dan met dit gerecht, als ik u verzoeken mag !

Clapham werd zo wit als een doek en schoof zijn stoel met een ruk achteruit.

Toen gilte hij hees :

— Als het dan niet anders gaat, dan moet ik andere middelen toepassen !

En vóór Brand het verhinderen kon, had hij een fluitje aan de mond gebracht. Een snerpnd geluid klonk door het vertrek.

Aanstonds vlogen de drie deuren van het vertrek open, en door iedere deur kwamen drie mannen aanstormen, met messen en ploertendoders gewapend.

Clapham gilte opgewonden en hysterisch van plezier, en klapte als een kind in de handen, terwijl hij uitriep :

— Goed gedaan, jongens ! Sla me die twee eens even neer !

— Ho, ho, wat ! Zover zijn we nog niet ! riep Henderson met zijn basstem grommend. Negen man ? Want jij zelf telt natuurlijk niet mee ! Goede hemel, het is de moeite bijna niet waard !

En met die woorden greep Henderson de bandiet in de borst, die met opgeheven mes op hem toestormde, tilde de spartelende schurk hoog boven zijn hoofd en wierp hem met zoveel geweld in een hoek van het vertrek, dat de man daar met een gebroken been en drie of vier gebroken ribben bewusteloos bleef liggen.

Brand had geen oogenblik gearzeld, maar zijn trouwe revolver getrokken en bliksemsnel vuur gegeven, waardoor twee man in het stof beten.

Zo waren er in minder dan vijf minuten reeds drie van de aanvallers buiten gevecht gesteld.

Henderson was voortreffelijk in zijn element en hij lachte gul, als een schooljongen, wiens vacantie zoeven begonnen was.

Hij had een zilveren pièce de milieu van de tafel genomen, dat ongeveer tien

kilo woog, en het een der bandieten naar het hoofd geslingerd.

Het zware projectiel trof maar al te goed, want zonder een kreet te slaken zonk de getroffene in elkaar.

Het volgende wapen van de reus was een zware eikenhouten stoel, waarmee hij op de aanvallers insloeg, als een landbouwer, die met forse armzwaaien zijn graan dorst en evenals rijpe graanhalmen, zo vielen de bandieten onder zijn geweldige slagen.

Hier en daar krabbelde er een over-eind, maar dan was Brand er vlug bij, om de schurk met een geweldige kaakslag machteloos te maken, en hem zijn wapen af te nemen. Clapham was boven op tafel gesprongen en hitste van daar in een paroxysme van woede met gillende kreten de weinige nog valide bandieten aan.

Maar terwijl hij met zijn linkerhand zijn stoel bleef hanteren, greep Henderson met de rechterhand een punt van het damasten tafellaken, en trok het zo behendig en snel onder de voeten van Clapham weg, dat deze op zijn rug te midden van de wijnglazen, schalen en flessen viel, en daar een vreselijke verwoesting onder aanrichtte, terwijl de scherven in de weekste delen van zijn lichaam sneden.

Terwijl Brand een der aanvallers met een geduchte kolfslag van zijn revolver bewusteloos ter aarde deed storten, rekende Henderson, blijkbaar zonder zich erg in te spannen, met het restant van de legermacht af, waaronder een ijsselijke verwarring was ontstaan, en die slechts neiging scheen te voelen op de vlucht te slaan. Maar Brand schreeuwde :

— Geen hunner mag dit vertrek verlaten, James ! Denk er om, anders is al dit werk voor niets, zij zullen telefoneren.

— Stel u gerust, mijnheer Brand, ik heb nog maar alleen één poot van mijn stoel over, maar het is gelukkig een zware !

En tegelijkertijd suisde de primitieve knots door de lucht en trof een zwaar gebouwde kerel, wien het schuim op de lippen stond en die juist met zijn mes op Henderson indrong, met een doffe klap boven op de schedel, zodat de man met iets als een snik een paar malen om zijn lengteas draaide en toen de vloer zocht.

Nu was er nog één bandiet, die nog op de been was, hijgend en uit een hoofdwonde bloedend, wankelend van vermoeidheid, maar, begrijpend, dat het spel verloren was, wierp hij zijn gummi-knuppel weg, die hij zonder enig merkbaar resultaat een paar keren op het hoofd van Henderson had laten neerdalen, dat wel van staal scheen te zijn, en stak de beide handen in de hoogte.

— Ik geef mij over ! riep hij op hese toon.

Op dit ogenblik kreeg Brand Clapham in het vizier, die juist door een der deuren wilde wegsluipen.

Hij snelde de schurk achterna en haalde hem in, juist toen deze in de gang de telefoon van de haak had genomen.

Hij greep het kleine monster in de kraag, sleurde hem weer naar het vertrek, en trof daar Henderson aan, die druk bezig was, de bandieten, die zich nog konden bewegen, het waren er drie, zodanig te binden met de dikke, zijden koorden van de gordijnen, dat zij zich evenmin konden bewegen als sardines in een blikje.

Toen richtte de reus zich op, liet zijn kort lachje horen, wreef zijn handen eens over elkaar en zei :

— Ik heb hier de boel maar vast een beetje opgeruimd, mijnheer Brand ! Vijf van de schurken zullen nog zowat bruikbaar zijn, als een dokter hen wat opkalefatert, maar voor de rest geef ik geen oortje meer.

— Dat moet de politie maar uitmaken, James, die wij dadelijk zullen opbellen, zei Brand. Nu moet deze bandiet

ons eerst zeggen waar John Raffles zich op dit ogenblik bevindt !

— Nooit ! gilde Clapham.

— Nooit is een kras woord, mijnheer Clapham, en gij zult u wel eens bedenken ! hernam Brand dreigend. Gij hebt de keus. Als gij ons de plek zegt, zullen wij u vrij laten, en kunt gij althans de vlucht nemen ; wij zullen zelfs uw naam niet aan de politie verraden, dat belooft ik u op mijn erewoord. Weigert gij echter, dan zal mijn grote vriend hier een oud en beproefd middel toepassen, hij zal u aan beide benen even uit het zolderraam houden, en ik durf er heel wat onder wedden, dat gij binnen drie minuten eieren voor uw geld gekozen hebt !

Clapham werd afzichtelijk bleek, want hij zag aan het gelaat van de beide mannen, dat het bittere ernst was.

Hij begon over zijn geheel lichaam te sidderen, want in de grond was hij een lafaard, en vroeg toen :

— Beloofst gij mij de vrijheid ?

— Dat zweer ik ! Maar gij blijft bij ons, totdat wij ons overtuigd hebben, dat gij de waarheid spreekt.

— Welnu, Raffles bevindt zich in een huis in Meadow Lane, het zeventiende van het plein af, aan uw linkerhand, van hier komende, een lage, wit gepleisterde villa.

In een ommezien was het kleine monster geboeid en gekneveld, en zodra dit geschied was, nam Brand hem zijn sleutel af, opende in allerijl de brandkast, nam er alles uit wat er in lag, en deed het in zijn zakken verdwijnen, terwijl hij mompelde :

— Dat zal Edward plezier doen ; het zal een kleine schadeloosstelling voor hem zijn !

Henderson had intussen de grote, snelle auto uit de garage gehaald, die bij het huis behoorde, en er Clapham ingedragen. De tocht nam nu een aanvang, maar niet dan nadat Brand de politie in kennis had gesteld van het gebeurde. Vijf minuten later stond voor het huis van Clapham een overvalwagen

en daar werden alle negen bandieten, zwaargewonden en lichtgekwetsten ingeladen...

Henderson reed zo snel hij maar kon, terwijl Brand daarbinnen Clapham bewaakte, die goed gekneveld en gebonden was.

Eindelijk bereikte men de villa ; de auto stopte. Brand sleurde Clapham niet zeer zachtzinnig uit de auto, die onbeheerd moest blijven staan, op een dertigtal meters terzijde van het huis in een zijlaan, en een ogenblik later vonden de beide mannen, die Clapham stevig tussen zich in vasthielden, de weg naar de tuin, door het vernielde hek, waarin Brand aanstonds de hand van Raffles herkende.

Snel zochten zij de achterzijde van de villa op, en hier werd Clapham in een donkere schuur opgesloten, waarvan de deur op slot werd gedaan.

Zo snel zij konden snelden Brand en Henderson naar de zijkant van het huis, en spoedig hadden zij een raam gevonden, waardoor de jonge man binnen klauterde, na op de schouders van de reus te zijn geklommen.

Hij stak hem aanstonds een stoel toe, met behulp waarvan Henderson zich op zijn beurt op de vensterbank kon hijsen.

De twee mannen bevonden zich in een soort tuinkamer, waar zij zich echter niet ophielden.

Zij hadden zich allebei van revolvers voorzien, de man twee stuks, en na de deur te hebben geopend, slopen zij de gang in, luisterden enige ogenblikken aan de voet van een grote trap, en klommen toen naar boven.

Zij bereikten een klein portaal, gingen opnieuw een gang in en juist voor een deur gekomen, hoorden zij het gerucht van naderende stemmen en snelle schreden.

— Hier binnen, James, vlug ! fluissterde Brand en tegelijkertijd opende hij de deur, welke hij dadelijk weer achter zich sloot.

Zij stonden in de martelkamer, die op dat ogenblik nog ledig was.

Onmiddellijk begreep Brand de betekenis van de gehele inrichting, en hij beet Henderson toe:

— Wij zijn nog bijtijds, goddank, vlug onder die brits!

Hij gaf het voorbeeld en verdween onder de brits, waaronder Henderson hem slechts met moeite kon volgen.

Zij lagen er nog nauwelijks of de deur werd geopend en Raffles werd binnen gevoerd door de bandieten...

De punt van het mes bevond zich op nog slechts geringe afstand boven de borst van Raffles, toen Canny met een gillende lach riep:

— Nog vijf minuten, Raffles en mijn wraak is voldaan! Deze minuten zullen de heerlijkste uit mijn leven blijven!

— Dat betwijfel ik, kindlief, klonk een stem van onder de brits, en op hetzelfde ogenblik voelde de duivelin een vuist met ijzeren greep haar enkel omknellen.

Zij slaakte een gesmoorde gil en tastte naar de dolk in haar gordel, om die Raffles in het lichaam te stoten.

Maar een reuzenvuist lichtte haar als een veertje van de grond, zij verloor het evenwicht, en het volgende ogenblik kwam Henderson te voorschijn, ontwong haar de dolk en drukte haar zijn grote hand op de mond, waarin de scherpe tanden hem als die van een wolvijn beten, terwijl Brand haastig kwam toeschieten, om haar enkels en polsen vast te snoeren, en haar ten slotte zijn halsdoek voor de mond te binden.

Henderson schoof haar tamelijk on-

zacht met zijn voet in een hoek en kon zich onmogelijk weerhouden, verachtelijk in de richting van het afschuwelijke creatuur te spuwen, terwijl Brand in een oogwenk de touwen doorsneed, welke Raffles op de brits vastgebonden hielden, en hem twee revolvers in de hand drukte.

Maar de gil van Canny scheen de argwaan te hebben gaande gemaakt van de bandieten, want er naderden haastige schreden.

— Vooruit, vrienden, vóór wij worden ingesloten! riep Raffles uit, terwijl hij de deur openrukte.

Hij werd met een kreet van dolle woede ontvangen, toen hij in de gang verscheen, en dadelijk floten de kogels hem om de oren.

Al retirierenden schoten de drie mannen met hun vijf revolvers terug en met noodlottig gevolg voor de bandieten, want vier hunner werden in de volle borst getroffen.

De drie vluchtelingen bereikten de trap, ijlden deze af, snelden naar de tuinkamer en sprongen uit het raam, dit alles zó vlug, dat zij reeds buiten het hek waren, toen de bandieten zich op hun beurt uit het geopende raam lieten vallen.

De drie vrienden vonden de auto nog op dezelfde plaats en een ogenblik later snelde de wagen, door de vaste hand van Henderson bestuurd, die nog nooit zo goed in zijn humeur was geweest, naar de stad terug, terwijl daarbinnen Raffles vol ontroering de hand had gegrepen van Brand, die zich niet schaamde over de tranen, die hem brandend naar de ogen waren gedrongen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Spook van Sèvres

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis	2078. — De Raadselachtige Moord
2002. — De gestolen Dolk	2079. — Een Avontuur in China
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2080. — De Verborgten Schat
2005. — Zonderlinge Epidemie	2081. — De Chinese Schatkamer
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2007. — De Wraak der K. K. K.	2083. — Sensatie in de Opera
2008. — Twee Doodsvijanden	2084. — De Folterkelder
2009. — De Meester herleeft	2085. — De Bedrieger bedrogen
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2086. — De Geheimen van Parijs
2011. — Raffles en Amor	2087. — Speelzucht en Misdad
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2088. — De Diamanten Spin
2013. — De Broeder van Nicholson	2089. — Een duivelse Uitvinding
2014. — Avontuur in België	2090. — Parijse Autobandieten
2015. — De Moord in Kamer 13	2091. — Het Trio Desmond
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2020. — Bloed en Goud	2093. — Als het Goud lokt
2021. — De buitenste Duisternis	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2022. — De Waanzinnige	2095. — Wie was de Derde Man?
2023. — De gestolen claim	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2024. — De Bergduivel	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2025. — De Goud-fee	2098. — Rumoer om de Derby
2026. — Onrust op Holderness Hall	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2027. — Het Geheime Document	2100. — Moderne Piraten
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2101. — Het Filmkasteel
2029. — «Goudhaar»	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2030. — De Smokkelkoningin	2103. — Een Onderaards Drama
2031. — De Misdad in de trein	2104. — De Verzonken Metropolis
2032. — De Revue-Girl	2105. — De Vreemde Chauffeur
2033. — Professor Shirley	2106. — De Moord in het Cabaret
2034. — De Kit van Wong Li	2107. — De Negende Steen
2035. — De Gewaande Radjah	2108. — Onraad in Hollywood
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2109. — Ossenkop; gang 5
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2039. — Vijftig tegen één	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2040. — Iona, de avonturierster	2113. — Irma Sandrina
2041. — De Kelder des Doods	2114. — In de val gelokt
2042. — De onverwachte terugkeer	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2116. — De Giftgas-centrale
2044. — De Stem van het Verleden	2117. — Een mislukte ontvoering
2045. — Zwarte Anna	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2119. — Helicopter-bandiet
2047. — Gevaarlijk spel	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2049. — De Bende van Myra Bonati	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2050. — Merry-Kid de verklikker	2123. — In het Hol van de Leeuw
2051. — Het Verlaten Slot	2124. — Een Patient verdween
2052. — De Riolen van Parijs	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2053. — Rovers en Verraders	2126. — De pseudo uitvinder
2054. — Een documentenjacht	2127. — De Zwarte Kaper
2055. — De Verijdele Ontvoering	2128. — Moderne Schatgravers
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2129. — Liefde en Kunst
2057. — Een Mislukte Samenwerking	2130. — De Moord in Kew Gardens
2058. — De Kooi des Doods	2131. — De Tijdbom
2059. — Jacht op Fortuin	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2060. — De Gouden Wisselbeker	2133. — De Verijdele Ontvoering
2061. — Een Fatale Vrouw	2134. — Drie Hotelratten
2062. — Een moderne Blauwbaard	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2136. — De Bloedraad
2064. — Een Spaans Drama	2137. — Een merkwaardig Duel
2065. — Een merkwaardige diefstal	2138. — Giftgasbandieten
2066. — Spoken op Marshy Manor	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2067. — Chantage en Hypnose	2140. — De Erfenis der Caraïben
2068. — De Lokstem van het Goud	2141. — Het Drama in Cromwell Street
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2142. — Het einde van een schurk
2070. — Het Revolutie Complot	2143. — In het barre Noorden
2071. — Het Verlaten Huis	2144. — Misdadige Onschuld
2072. — Het Spel met de Dood	2145. — De Duivel in de Vrouw
2073. — Het Verstoorde Feest	
2074. — Russisch Goud	
2075. — Een Moderne Robinson	
2076. — De Moord in Fenchurch Street	
2077. — Het Vioolwonder	

IN VOORBEREIDING :

2146. — Het Spook van Sèvres